

Serie nouă
februarie 2014

2

(CLI)
36 pagini
10 lei

Am

MUZICALĂ

REVISTĂ LUNARĂ A UNIUNII COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLOGILOR DIN ROMÂNIA

Din sumar:

***Bărbierul din Sevilla la ONB
Gala "Tinerimea Română"
Adio, Nicolae Herlea!
Eurovision România
"Don Pasquale" pentru copii
Omagiu lui Dan Spătaru***

In imagine:
Ovi și Paula Seling

Necuratul și păcatul

Liviu DANCEANU

De la Aristotel încoace muzicile sunt apolinice și dionisiace, de la Schopenhauer – vesele și triste, de la Riemann – masculine și feminine, de la Greimas - narrative și contemplative, iar odată cu Renașterea vorbim de muzici angelice și muzici diabolice.

Dar cum se face că o muzică poate avea ceva din sufletul diavolului? Cum de o artă atât de dragă îngerilor s-a mânjit cu însemnele Necuratului? Dacă e să ne luăm după Denis de Rougemont, cel care, dezvoltând o intuiție baudelairiană, afirma că „scamatoria diavolului nu i-a reușit niciodată mai bine decât în epoca contemporană” (*Partea Diavolului*, trad. Mircea Ivănescu, Ed. Anastasia, București, 1994, pag.11), atunci e clar că o felie consistentă din muzica secolului 20 s-a desacralizat în așa măsură încât a etalat doar camuflajul ei profan, pierzând în bună măsură conștiința dimensiunii metafizice, creatura opunându-se tot mai abitor Creatorului, inferiorul aspirând nelegitim la substituirea superiorului, zgomotul concurând neloial sunetul. Așa s-a ajuns la perversitatea dizolvantă a stării în care oamenii, conform Scripturii, „văzând, nu vor vedea și auzind, nu vor auzi”.

S-a spus chiar că unele muzici nu mai sunt muzici, ci depozite de zgomote disciplinate, după cum Părintele Arsenie Boca spunea că „unii călugări nu mai sunt călugări, ci cuire de haine călugărești”. Se pare că muzica a decăzut aidoma lui Lucifer, care la început a fost „înainte-stătătorul” cetei terestre de Îngeri și căruia Dumnezeu i-a încredințat stăpânirea pământului. Nu-i lipseau, ca de altfel și muzicii, nici rangul, nici condiția perfecțiunii. Bun prin natura sa creată, el s-a făcut însă rău prin voința sa proprie (oare nu liberul arbitru a mânat arta sunetelor spre forma ei tenebroasă?), astfel că „s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale și s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu care l-a făcut, devenind întruchiparea răului (un rău ce nu este nimic altceva – explică Sf. Ioan Damaschinul, pe urmele Fericitului Augustin – decât lipsa binelui, după cum și întunericul este lipsa luminii) (Sfântul Ioan Damaschinul: *Dogmatica*, trad. Dumitru Fecioru, Ed. IBMBOR, București 2001, pag.57), iar cacofonia sonoră, am adăuga noi, este absența eufoniei.

Muzica, se știe, este, deopotrivă cea auzită, dar și cea ne auzită, unitate în diversitate (ca și lumea văzută, dar și cea nevăzută). Ea ne apare bună prin unitatea ei și frumoasă prin diversitate ei, mărturisind, într-un anume fel, *kalokagathia* creației divine. *Mutatis mutandis*, dacă în absolutul ființial al artei sunetelor este armonie și egalitate deplină între variile muzici posibile, în dinamica muzicilor create diversitatea se

organizează ierarhic, cel puțin începând cu faza subordonării, definindu-se prin organicitate, iar nu prin egalitate.

În muzica stricată de păcatul constructivismului (serialismul fiind avangarda culpei), unitatea în diversitate cunoaște o certă degradare sau obscurizare, supunându-se anumitor disfuncții și distorsiuni, fie prin pierderea sensului autentic al unității, fie prin anarhia diversităților, ceea ce nu este cazul în ordinea serafică a muzicilor sacre. E un fel de revoltă luciferică la

consolidata desăvârșire a mării muzici renescentisto-baroco-clasice, delimitată liber și ferm de escaladele demonice. Georges Minois (autor care crede, culmea, că „Dracul este un mit căruia i-a trecut timpul”) are totuși o viziune suprarrealistă a diavolului, ieșită cumva din negura unui ev mediu ahtiat după hiperbole, anticipând genul actual al monștrilor robotizați, excesiv de sonori.

(Continuare în pag. 2)

DIN SUMAR

Meditând la Curtea Principelui...	4
Bărbierul din Sevilla la ONB	6
Evgheni Oneghin la ONB	7
Concerte sub... lupă	8-11
Gala “Tinerimea română”	12
Itinerarii muzicale europene	13
Maeștri ai muzicologiei	16-17
Adio, Nicolae Herlea!	18-19
Eurovision România 2014	22-25
“Don Pasquale” la OCC	26
Tineri compozitori: M. C. Popa	27
Juniorii	28-29
Music-hall	30-31
Omagiu lui Dan Spătaru	32
Noul val	36

60 de ani de la inaugurarea clădirii Operei

Al. I. BĂDULESCU

Joi, 9 ianuarie 2014, viața muzicală din Capitala țării a fost marcată de un eveniment de rezonanță națională: Aniversarea a 60 de ani de la inaugurarea actualei clădiri a Operei Naționale București – instituție reprezentativă a culturii naționale, care, de aproape 130 de ani de la primul spectacol ce a avut loc în 1885, sub conducerea reputatului muzician: compozitor, dirijor și profesor, George Ștephănescu, a dus pe toate meridianele lumii, geniul creator al acestui înzestrat popor, valorile perene ale creației și artei lirice interpretative românești.

Întrucât clădirea principală a operei național - inclusiv sala cea mare de spectacole, se află în ample lucrări de restaurare, consolidare și modernizare, manifestarea omagială dedicată acestui eveniment a avut loc în splendidul foaier – sugestiv intitulat **Foaierul Galben**.

În alocuțiunea rostită din partea directorului general al Operei Naționale București, Răzvan Ioan Dincă, prof. univ. dr. Mihai Cosma – consultant artistic al Operei Naționale București, a adus, în prim plan, o seamă de date și momente importante din istoria instituției, remarcând nume-roase succese reputate – de-a lungul vremii – în dialogul cultural internațional de marile voci ale artei lirice românești, de dirijorii și colectivele artistice ale instituției – formate la Școala națională de canto în ultimul veac și jumătate. Iată numai câteva nume sonore ce atestă – și în acest domeniu – incontestabile progrese ale culturii muzicale românești în context internațional – la sfârșitul sec. XIX și începutul sec. XX: sopranele Hariclea Darclee, Elena Teodorini, Eufrosina, fosta Vlasto Popescu, Florica Cristoforeanu, tenorii: Grigore Gabrielescu și Ion Băjenaru. baritonii: D. Popovici – Bayreuth, Aurel Costescu – Duca etc. Apoi, această nobilă tradiție a fost

continuată de zeci și zeci de mari voci ale școlii românești de canto din perioada interbelică și cu deosebire, după cel de al Doilea Război Mondial, astfel încât, Opera Națională București a devenit, în mod constant, una dintre marile

scene lirice ale lumii europene și internaționale.

Este, fără îndoială, un adevăr binecunoscut, menționat și cu acest prilej de maestrul Mihai Cosma, faptul că Opera Națională Română, din capitala României, a luat ființă în cea de a doua parte a sec. al XIX, grație eforturilor deosebite, dăruirii și luptei aprige a nemuritorului muzician George Ștephănescu (1843 - 1925), care a izbutit să constituie din rândul celor mai

Necuratul și păcatul

(Urmare din pag. 1)

Aici în care se amestecă diavolul creștin, golemul iudaic, androidul anglo-saxon, toate într-o formulă ritmico-melodică asistată de ordinator: „un animal cu adevărat înspăimântător, atât prin mărimea exagerată a corpului său, cât și prin cruzimea sa; forța îi stă în șale, iar virtutea în buric; coada lui, încordată, arată ca un cedru, nervii genitali sunt contractați, oasele îi sunt ca niște țevi, iar cartilajele ca niște lame de fier... Colții săi inspiră teamă, corpul său parcă ar fi din metal, plin de solzi așezați unui peste altul...” (Georges Minois: *Diavolul*, trad. Adrian Ene, Ed. Corint, București, 2003, pag.63). Parcă ar fi personajul central al unui videoclip rock ori eroul unui happening sau teatru instrumental. Nu de puține ori dracul alias Aghiuță, alias Michiduță, alias, Nichipercea, alias Sărsăilă, alias Scaraoțchi este bagatelizat. Avem de a face cu o prea accentuată tendință de edulcorare a răului, ba chiar de simpatie poznașă față de pitorescul acestuia. Or, când tatăl minciunii devine Cătănuță, Nefurtache ori Michimaos

(recenta denumire moldovenească a Necuratului), te întrebi dacă nu cumva omul suferă de o duioasă inconștiență. Oare acel Mamona încă ne atâț de negru precum pare, nu-i oare o expresie curentă a acestei tendințe primejdioase, constând în îmblânzirea imaginii răului, ba chiar în acomodarea cu acesta? Din ce în ce mai frecvent avem de a face cu o tendință de bagatelizare a răului, de simpatie poznașă față de înfrățirea cu acesta. „Fă-te frate cu dracul până treci puntea!” e o vorbă închipuit înțeleaptă ce a făcut o carieră prodigioasă chiar și în lumea muzicii ca expresie concisă a unei mentalități vicioase ce scoate la lumină întreaga filozofie a compromisului, toată naivitatea rânduieilor intens formalizante ce alcătuiesc o bună parte din motivația acelu „n-a fost să fie” despre care s-a spus că urmărește creația muzicală a ultimilor decenii. Dar cine se face frate cu dracul nu va trece niciodată puntea, dracul fiind vrăjmașul nedezmințit al oricărei împliniri sau izbânzi pozitive. Mai ales că în muzica de azi există o tendință generală a compozitorilor care se vaită bovaric de ceea ce nu sunt, omițând să valorifice christic ceea ce sunt.

Liviu DĂNCEANU

talentați cântăreți români, valoroase formații de operă „împotriva preferințelor cercurilor conducătoare ale vremii pentru opera italiană și artiștii străini”.

Pedagog remarcabil, a format de-a lungul vieții sale, multe generații de cântăreți români de operă care s-au impus pregnant pe scenele internaționale ale teatrului liric. Dar, cu toate eforturile sale, precum și a altor muzicieni români – printre care și ale genialului compozitor român George Enescu, Opera Națională Română, înființată inițial ca Secție a Teatrului Național din București, nu a dispus până în 1954, de o clădire proprie pentru întreaga sa activitate: repetiții, spectacole, săli de studii și spații pentru săli decoruri etc. și a continuat să ființeze în calitate de chiriaș, în primul rând în cadrul Teatrului Național, până în anii 1940 – 1944, când clădirea Teatrului Național a fost afectată grav de cutremurul din noiembrie 1940 și apoi, în cea mai mare parte, distrusă de către bombardamentele germane din dimineața zilei de 24 august 1944. Ulterior Opera română și-a continuat activitatea la Teatrul „Regina Maria” etc.

Această situație dificilă s-a rezolvat definitiv abia după cel de-al doilea război mondial, respectiv începând cu 1951, când conducerea statului și Guvernul României, au înscris în programul de pregătire și desfășurare al celui de al III-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților ce a avut loc în București, în prima jumătate a lunii august 1953, realizarea unei clădiri speciale și corespunzătoare pentru prima scenă lirică a țării, Opera Națională din București.

În linii generale clădirea a fost terminată la începutul lunii iulie 1953. Aici au fost găzduite lucrările

Congresului Mondial al Tineretului și Studenților și alte activități din programul Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților: concursuri, expoziții etc.

După încheierea, cu brio, a acestei grandioase manifestări mondiale – la care au participat tineri din peste 30 de țări ale lumii – colectivul operii naționale a început aici pregătirea efectivă pentru deschiderea oficială a stagiunii 1953 – 1954, printr-un spectacol de excepție cu *Opera Dama de Pică* de P. I. Ceaiikovski, una dintre marile capodopere ale teatrului liric rus și universal.

Premiera acestui spectacol a avut loc în seara zilei de 9 ianuarie 1954, în prezența conducerii statului și guvernului, Corpului Diplomatic acreditat la București, a numeroase personalități marcante ale vieții științifice și cultural – artistice bucureștene.

Pentru a marca cele 6 decenii de la inaugurarea noului sediu al Operei Naționale București și de la premiera operei *Dama de pică* de P. I. Ceaiikovski maestrul Mihai Cosma a conceput un program deosebit de complex invitând o seamă de soliști consacrați ai

Operei Naționale din București, dar și tinere voci, confirmate deja pe scenele lirice din țara noastră și de peste hotare precum și cvintetul de coarde al Orchestrei Operei Naționale.

În prima parte a programului am ascultat, cu deosebit interes, fragmente din opera *Dama de Pică* de P. I. Ceaiikovski interpretat de soliștii Alina Botez, Constantin Brzhinsky, Iulia Isaev, Lucian Corchiș și Liviu Indricău, precum și din alte trei capodopere ale geniului: *Boema* și *Geanni Schicchi*, de Giacomo Puccini și *Rusalka* de Al. Sergheevici Dargomâjski. Soliști: Irina Baianț, Cristina Maria Sandu, Liviu Indricău și Debora Marguglio.

În cea de a doua parte, programul a cuprins arii și fragmente din alte creații lirice aflate în repertoriul permanent al operei bucureștene: *Rigolletto* și *Traviata* de G. Verdi, *Evghenin Oneghin*, de P. I. Ceaiikovchi. Soliști: Ștefan Pop, Veronica Anușca, Sorana Negrea, Constantin Brzhinsky, George Ionuț Vârban, Irina Iordăchescu ș.a. La pian: Mădălina Florescu, Liana Mareș, Ioana Maxim și Mihaela Vâlcea.

Programul s-a încheiat cu recitalul cvintetului de coarde al Operei din București, care a interpretat *Preludiul la Actul al III-lea la Opera Traviata* de Verdi (aranjament muzical de Mladen Spasinovici) și cvintetul de coarde și harpă ce a pus atenției publicului un superb purpuriu din baletul *Coppelia* de Leo Delibes.

Publicul a ovaționat îndelung fiecare număr din program cu speranța că prima scenă lirică a țării își va relua spectacolele pe noua scenă, complet modernizată și dotată la nivelul actual al tehnicii artei scenice.

Meditând la Curtea Principelui...

Luminița CIOBANU

Compozitoarea Felicia Donceanu oferă o nouă perspectivă asupra genului dramatic într-o lucrare vocal-instrumentală: Oratoriul de cameră cu solist, fără cor *Una volta alla corte del Principe*. După Monodrama *Salbe* pentru soprană și orchestră de cameră (p.a.a. mai 2010), Opera de cameră *Una volta alla corte del Principe* pentru voce, clavicin, viola da gamba și percuție (p.a.a. 2012), iată un alt gen inedit care pune în valoare pasiunea compozitoarei pentru genul dramatic exprimat de-a lungul creației în diverse ipostaze vocal-camerale.

Prin acest oratoriu de cameră compozitoarea invită publicul la meditație, echilibru, liniște, într-o poveste imaginată la curtea domnitorului Petru Cercel. Lucrarea se înrudește cu Opera de cameră omonimă ce a fost prezentată publicului cu un an în urmă în varianta interpretativă a Studioului de Muzică Veche. Ambele au în comun libretul și materialul sonor bazat pe Suita pentru viola da gamba și clavicin *La curtea lui Petru Cercel* (1998). Diferențele sunt datorate mai mult ansamblului vocal-instrumental pentru care au fost scrise (grup instrumental redus, respectiv orchestră de cameră) și solistei vocale (soprană, respectiv mezzosoprană).

Versurile lui Emil Botta din *Glasul Petruului Cercel* au reprezentat sursa de inspirație pentru aceste lucrări „surori”: „Poate acuma/ când stelele nu-s,/ nu-s pe cer constelate imperii, poate acum,/ odată ce m-au răpus/ Apune-Soare/ cu

Antonela Bârnat

sulițe de foc, / poate acum/ cuvine-se, în starea de umbră/ nevăzută de ochi omenești,/ cuvine-se acum,/ umbra de mândru bărbat/ să îngenuncheze/ la glie, la humă/ Cuvine-se a murmura,/ a mărturisi: Patrie, mumă.”

La fel ca și în alte lucrări (Opera de cameră omonimă sau Monodrama *Salbe* pentru soprană și orchestră de cameră), libretul este realizat nu numai pentru mesajul versurilor, dar și pentru muzicalitatea lor deosebit de expresivă. Libretul este creat de compozitoare alăturând imagini sugerate de lirica renascentistă italiană (Poliziano și

Felicia Donceanu

Ariosto) și oglindește pasiunea sa de o viață pentru versurile expresive care au o muzicalitate a lor și cer o muzică potrivită. Aici, textele poezilor italieni din renașterea florentină sunt integrate într-un dialog imaginar ce evocă o lume pasionată de artă.

Mezzosoprană are rol de narator ce prezintă atmosfera de la curte, citind versurile poezilor, atât pe cele vesele care redau „frumoasa lună mai” când se cânta și se dansa, dar și pe cele sumbre, „vocea gândului”, ultima rugăciune a Principelui. Vocea are încredințată o partitură cantabilă, încărcată de lirism, o linie melodică bine conturată, ce trădează cunoașterea posibilităților vocale și expresive ale mezzosopranăi. Opera conține pasaje de recitative alternate cu vocalize elegante, exprimând o largă paletă de stări sufletești, de la bucurie și dans la rugăciune și moarte.

Ca și în lucrările sale de teatru instrumental, compozitoarea le încredințează instrumentiștilor și soliștilor neașteptate roluri: în teatrul instrumental (și în opera de cameră) instrumentiștii se exprimă și prin mimică sau joc de scenă, le sunt încredințate mai multe instrumente (care au și rol de personaje); în oratoriul de cameră, soprana bate din palme, iar vocile bărbătești ale instrumentiștilor se aud, într-un scurt dialog cu solista-naratoare („Per che?”).

Această sugestivă frescă de la curtea domnitorului Petru Cercel intitulată Oratoriul de cameră cu solist, fără cor *Una volta alla corte del Principe* va rămâne o lucrare de referință în muzica românească pentru modul original în care este concepută, pentru sonoritățile pastelate cu fine influențe exotice, pentru mesajul profund pe care îl transmite compozitoarea și pentru starea de liniște pe care o degajă întregul opus.

Prima audiție absolută a Oratoriului de cameră cu solist, fără cor *Una volta alla corte del Principe* de Felicia Donceanu avut loc în data de 27 noiembrie la Sala Radio, cu Orchestra de Cameră Radio dirijată de Tiberiu Soare, solistă fiind mezzosoprană Antonela Bârnat. În aceeași seară, au figurat în program și *Concertul nr. 5 în la major pentru vioară și orchestră de W.A. Mozart* solist Cristina Anghelescu și *Simfonia nr. 6 în do major* de Fr. Schubert.

Lansare discografică

Carmen MANEA

Publicul care a umplut până la refuz Sala Radio în 31 ianuarie 2014, a avut ocazia să participe la două evenimente de excepție: Concertul Orchestrei Naționale Radio, aflată sub bagheta dirijorului italian David Crescenzi, cu Gabriel Croitoru în postură solistică și Lansarea CD-ului cu lucrări interpretate de apreciatul duo alcătuit din pianistul Valentin Gheorghiu și violonistul Gabriel Croitoru. Înainte de a face referiri la CD-ul valoros, realizat la Editura Casa Radio, dorim să comentăm pe scurt evoluția muzicienilor din prima parte a concertului (care a precedat lansarea discografică). În deschiderea programului, am ascultat **Uvertura la Opera Cenușereasa** de Gioachino Rossini, lucrare plină de farmec și strălucire, care le-a prilejuit dirijorului David Crescenzi și membrilor orchestrei posibilitatea de a-și etala plener calitățile; ei au pus în valoare melodicitatea cuceritoare, caracterul antrenant și bogăția expresivă a partiturii rossiniene, au realizat o paletă dinamică și agogică extrem de variată, au integrat cu măiestrie detaliile în cadrul discursului muzical. A urmat **Concertul nr. 1 în Re major, opus 6 pentru vioară și orchestră** de Niccolò Paganini, care l-a avut ca solist pe Gabriel Croitoru. Prestația sa, situată la cel mai înalt nivel instrumental și artistic, a entuziasmat spectatorii. Spre deosebire de alți violoniști care urmăresc aproape exclusiv să etaleze virtuozitatea creațiilor paganiniene, Gabriel Croitoru reușește să evoce întreaga frumusețe și expresivitate a muzicii compozitorului italian. Varianta realizată de apreciatul violonist, a oferit pe lângă momentele spectaculoase - redată cu o impresionantă strălucire și dezinvoltură -, un caleidoscop cuceritor de imagini muzicale și sentimente, care au emoționat puternic spectatorii. Îngemănarea fericită a laturii expresive cu performanța violonistică a avut ca rezultat o interpretare excepțională, în care solistul a fost urmărit și susținut cu multă atenție și eficiență de dirijor și orchestră. La bis, Gabriel Croitoru a oferit spectatorilor **Largo din Sonata a III-a** de Bach, lucrare care a evidențiat nu numai calitățile sale artistice, dar și nivelul elevat al gândirii sale muzicale.

În pauza concertului, în prezența unui public numeros și entuziast, Gabriel Croitoru s-a aflat în foyerul Sălii Radio, unde a participat la lansarea CD-ului înregistrat împreună cu maestrul Valentin Gheorghiu. Calitatea CD-ului se datorează prestației de excepție a celor doi mari interpreți, precum și exigenței producătorului executiv, muzicologul Oltea Șerban Pârâu - care a urmărit realizarea tuturor detaliilor în condiții optime. Apreciem profesionalismul cu care a fost editat CD-ul, de la calitatea înregistrării și prezentarea făcută de muzicologul Grigore Constantinescu, la fotografiile datorate lui Virgil Oprina și grafica lui Daniel Ivașcu. Din partea Editurii Casa Radio, la eveniment a luat cuvântul redactorul Tiberiu Comandașu, după care, microfonul i-a revenit violonistului Gabriel Croitoru. Din cauza condițiilor meteorologice nefavorabile, maestrul Valentin Gheorghiu nu a putut participa la eveniment. Personalitatea domniei sale a fost evocată cu admirație și respect de vorbitori, în timp ce pe fundal se auzea **Sonata Kreutzer** de Beethoven. Lucrările de pe CD, au fost înregistrate pe parcursul unui recital susținut în anul 2010 pe scena Sălii Radio. Muzica transmite trăirea autentică și emoția celor doi maeștri, aflați pe scenă într-o excelență colaborare artistică și în comunicare directă cu publicul. Sunt prezentate **Sonata nr. 9, opus 47 în la major**

„**Kreutzer**” de Ludwig van Beethoven, **Sonatina opus 100 în sol major** de Antonin Dvorak și **Sonata nr. 3, opus 25 în la minor „în caracter românesc”** de George Enescu. Aceste creații valoroase se numără printre preferințele celor doi maeștri; la fiecare nouă abordare, artiștii descoperă alte valențe expresive și semantice, conferind interpretării caracter de unicat. **Sonata Kreutzer** este o capodoperă în repertoriul cameral, remarcabilă prin bogăția expresivă și noblețea sentimentelor pe care le evocă. Pe parcursul celor trei mișcări (**Adagio sostenuto-Presto, Andante con variazioni și Finale-Presto**), interpreții au realizat un impresionant crescendo emoțional, care a îngemănat original imagini muzicale de o rară frumusețe, cu momente de patos și de impetuozitate fără egal. Pe parcursul celor patru mișcări ale **Sonatinei** de Dvorak (**Allegro risoluto, Larghetto, Scherzo. Molto vivace, Finale. Allegro**), artiștii

creează imagini muzicale pline de sensibilitate și culoare: de la profunzime, ori poezie interiorizată și candoare, la dinamism și frenezie. Valentin Gheorghiu și Gabriel Croitoru oferă ascultătorilor o versiune de excepție a **Sonatei „în caracter popular românesc”** de Enescu; discursul muzical de mare noblețe și expresivitate, evocă o originală împletire de imaginar poetic și meditație profundă. Pe parcursul celor trei mișcări ale sonatei (**Moderato malinconico, Andante sostenuto e misterioso, Allegro con brio, ma non troppo mosso**), se derulează tablouri muzicale cuceritoare, elaborate adeseori în stilul *parlando rubato*; cei doi maeștri au evocat cu multă sensibilitate și fantezie universul muzical enescian, care dezvăluie apartenența autorului la matricea spirituală românească. Versiunea interpretativă se remarcă prin excepționala valoare expresivă și semantică. Frumusețea muzicii și sentimentul sublimului se degajă în cântul minunaților interpreți din exteriorizarea unor puternice trăiri și a unor stări sufletești de excepție, situate, cum spunea Hegel, „deasupra oricărei exprimări cu ajutorul finitului”. Nu știm dacă există un secret (sau poate un miracol) în reușita acestei colaborări artistice. Suntem convingși însă că Valentin Gheorghiu și Gabriel Croitoru dețin un har aparte, prin intermediul căruia reușesc să emoționeze sufletele spectatorilor și să le miște inima, adresându-se direct spiritului. Alături, numele celor doi muzicieni și prieteni, mărturisesc – în și peste timp – încrederea în valorile artistice autentice și în permanențele culturii românești. Ca spectator, îmi exprim bucuria de a putea adăuga în colecția discografică un CD cu valoare de unicat, ce reprezintă un excepțional document artistic și un remember spiritual. Așteptăm alte noi înregistrări purtând semnătura inconfundabilă: Valentin Gheorghiu & Gabriel Croitoru.

Bărbierul din Sevilla

Mihai-Alexandru CANCIOVICI

Orice spectacol poate avea o viață mai lungă ori mai scurtă, în funcție de impactul său la public. În cazul de față, celebra operă rossiniană BĂRBIERUL DIN SEVILLA a avut o viață lungă, montarea de față aparținând regizorului George Teodorescu și datând din luna mai a anului 1963, atunci când întregul colectiv a participat la sărbătorirea semicentenarului Teatrului des Champs Elysées de la Paris, interpretând lucrarea într-o distribuție de aur ce-i cuprindea pe Nicolae Herlea, Valentin Teodorian, Magda Ianculescu, Constantin Gabor, Valentin Loghin, pe marea mezzosoprană Zenaida Pally, sub bagheta maestrului Mihai Brediceanu. Chiar dacă de atunci, de-a lungul anilor, regia și scenografia au suferit unele modificări, spectacolul s-a

Șerban Vasile

păstrat și a supraviețuit timpului datorită succesului său la public și mai ales interpreților care au continuat cu noblețe mesajul galeriei de aur.

După opinia noastră, meritul actual al Operei Naționale constă în păstrarea în repertoriu a unui spectacol intrat în istoria teatrului liric românesc, căruia i se oferă un suflu nou, o viață nouă printr-o propunere a unei distribuții atractive ce a conținut nume de soliști tineri, în mare măsură invitați, care-i conferă prospețime, vioiciune și un spirit alert de desfășurare. Suntem convinși că

numai într-un asemenea mod publicul poate fi atras, incitându-i-se dorința de a vedea și cunoaște artiști noi, tineri, mulți dintre ei cu un palmares bogat al activității lor artistice.

În seara respectivă rolul principal a fost interpretat de tânărul bariton Șerban Vasile, o prezență promițătoare, care se dovedește din ce în ce mai cunoscut atât publicului bucureștean, cât și celui din străinătate. De curând, a înregistrat un real succes pe scena teatrului Metropolitan din New York, unde se afla în calitate de cover pentru rolul Ford, dintr-o nouă producție a operei FALSTAFF de Verdi, sub bagheta lui James Levine. Printr-o fericită întâmplare, prin indisponibilitatea baritonului prim ce urma să interpreteze rolul, el a cântat un spectacol, înregistrând un succes remarcabil. În rolul lui Figaro a demonstrat că posedă o voce bine timbrată, consistentă, prezentând o lejeritate neașteptată în execuția registrului acut și în același timp, un joc actoricesc nuanțat, plin de vivacitate și dezinvoltură. Sperăm să-l mai auzim pe scenă cât de curând.

În Almaviva, tenorul clujean Tiberiu Simu ne-a impresionat prin vocea sa plină de nuanțe și subtilități, dar mai ales printr-un remarcabil talent actoricesc de a creiona două personaje total diferite: soldatul bețiv și Don Alonso, profesorul de muzică trimis în mod fals de Don Basilio să facă lecția de canto cu Rosina.

O frumoasă surpriză a fost pentru noi tânărul bas clujean Adrian Sâmpetean, în rolul lui Don Basilio. Artistul are un palmares bogat internațional, și-a făcut deja debutul la celebrul Teatro alla Scala din Milano și are numeroase proiecte de viitor pentru importante teatre europene de operă, fiind și membru al colectivului permanent al celebrei Opere din Hamburg. Are o voce puternică, frumoasă, care este egală în toate registrele, fiind strălucitoare în acut. Îți inspiră, încă de la prima sa apariție, o încredere deplină că nu te va dezamăgi, reușind să impresioneze prin joc actoricesc de o mare subtilitate, apelând la toate nuanțele comicului, de la aspectele bufe la cele parodice, folosind cu dexteritate comicul de situație, disimularea, dar și insinuarea specifică unui reprezentant al clerului ipocrit. A fost o reală bucurie să ne întâlnim cu un asemenea bas pe care, cu siguranță, nu-l vom putea uita.

Don Bartolo, în interpretarea basului Mihnea Lamatic, impresionează prin profesionalismul și talentul actoricesc al acestuia, care a reușit în majoritatea spectacolelor cu BĂRBIERUL DIN SEVILLA să se impună ca un personaj emblematic, de un comic irezistibil, o importantă creație a carierei interpretului.

În rolul Rosinei am avut plăcerea s-o revedem pe tână mezzosoprană

Roxana Constantinescu, stabilită la Viena unde a evoluat în numeroase spectacole la Wiener Staatsoper. Ea este o mezzo de tip rossinian, am văzut-o și în LA CENERENTOLA, are o voce frumoasă, cântă cu lejeritate, are

Roxana-Constantinescu

subtilități și nuanțe pe glas care-i oferă dezinvoltură și în interpretare.

Spectacolul s-a desfășurat sub bagheta unui dirijor oaspete, David Crescenzi. Maestrul Crescenzi are un simț al muzicalității cu totul special, dublat de o știință a respectării stilistice a operei pe care o conduce. A impus un ritm alert, folosind o serie de inovații care nu au afectat structura lucrării. El participă intens afectiv la ceea ce se întâmplă pe scenă, cântă alături de interpreți, acompaniind și recitativele. Introducerea unor aluzii muzicale la clavecin ni s-a părut o năstrușnică intruziune muzicală ce a putut da Savoare și umor întregului spectacol.

Întreaga reprezentație s-a aflat sub semnul tinereții, al prospețimii, stârnind buna dispoziție a publicului care a plecat cu convingerea că orice spectacol, oricât de vechi ar fi ca montare, poate întineri printr-o echipă de interpreți omogenă și tânără.

Spectacol în spirit pușkinian

Mădălin Alexandru STĂNESCU

La sfârșitul anului trecut, Opera bucureșteană a reluat reprezentațiile cu *Evgheni Oneghin*, poate cea mai cunoscută și cântată lucrare destinată teatrului liric compusă de Piotr Ilici Ceaikovski. Purtând semnătura regizorală a marelui actor Ion Caramitru, *Evgheni Oneghin* a prilejuit publicului întâlnirea cu mai multe distribuții ce au descoperit fațete diferite ale personajelor operei. Astfel, de fiecare dată așful a fost unul atractiv pentru spectatori, acest lucru fiind valabil și în cazul celui de sâmbătă 8 februarie.

Confirmarea celor mai sus amintite a venit când, ajuns la operă am constatat cu plăcută surprindere numărul mare al celor dornici să vizioneze reprezentația, majoritatea fiind tineri. După ce toți am luat loc în eleganta sală a Operei Naționale București, cortina s-a ridicat iar primele sonorități ale orchestrei conduse de dirijorul Iurie Florea a introdus asistența în atmosfera tipic rusească a muzicii lui Ceaikovski.

Rând pe rând apar și personajele principale ale acțiunii dramaturgice: Tatiana, Olga, Evgheni Oneghin, poetul Lenski. Mai întâi Tatiana, întruchipată în această seară de soprana Iulia Isaev, care a construit un personaj complex, în spiritul poemului lui Pușkin, ce a inspirat libretul operei. Astfel, am văzut la început o Tatiana introvertită, sfioasă, idealistă în dragoste, chiar înflăcărată de sentimente sincere de iubire în celebra arie a

scrisorii. Aici se remarcă realizarea cursivă, foarte bine susținută emoțional și calitatea vocală specială a Iuliei Isaev, al cărei glas cald și catifelat a cucerit publicul. Soprana și-a continuat evoluția în aceeași manieră, devoalând în actul final transformarea Tatiane în femeie sigură, cuceritoare și fermă în deciziile sale, deși sufletul îi cere altceva.

Protagonistul masculin, ce dă și numele operei, Evgheni Oneghin, a fost însuflețit de baritonul clujean Florin Estefan, invitat al teatrului liric bucureștean. Chiar dacă a mai jucat rolul, Estefan a intrat destul de greu în ritmul rolului, dar a reușit apoi să se integreze acțiunii, realizând un Oneghin modern și convingător. Baritonul s-a

Florin Estefan

remarcat mai ales în duetul final alături de Tatiana, unde ne-a înfățișat un gentleman îndrăgostit și conștient de greșelile trecutului, ca și de nefericitul său destin. De altfel, acest lucru transpare încă din scena balului din casa cneazului Gremin, când, după mulți ani, Oneghin o revede pe Tatiana și începe să-și reproșeze atitudinea avută anterior.

În rolul Olgăi a fost distribuită mezzosoprana rusă Polina Garaeva, laureată a primei ediții a concursului internațional *Le Grand Prix de l'Opera*. Prezență elegantă

și grațioasă, Polina Garaeva a construit inteligent personajul său, fiind o Olga jucăușă, preocupată de flirtul cu Lenski dar și pozitivă, extrovertită, dornică de a se bucura de ceea ce îi oferă viața.

O dată în plus a impresionat în rolul lui Lenski tenorul Lucian Corchiș. Cu frazări inteligente, abil construite, Lucian Corchiș a fost în vervă, realizând un Lenski visător și îndrăgostit, dar și impetuos, energic, expansiv. Cu un glas sigur, Corchiș a subliniat și tumultul sufletului măcinat de gelozie al lui Lenski în scena balului în care Oneghin flirtează cu Olga, dar și tensiunea interioară a personajului în momentul duelului cu Oneghin, când ambii combatanți se arată mistuiți de trăiri complexe, de la regretul destrămării unei prietenii până la gândul unei probabile morți.

Alte apariții interesante și apreciate de public au fost cele ale lui Marius Boloș în rolul cneazului Gremin, Liviu Indricău în rolul profesorului Triquet (aici este de menționat inteligența cu care a fost abordat acest rol de compoziție), sau Emanuela Pascu, în rolul Filipievna, ce și-a făcut astfel debutul în opera lui Ceaikovski. De asemenea, a plăcut și momentul coregrafic (aici trebuie să amintim că întreaga coregrafie a operei poartă semnătura lui Florin Fieroiu) din debutul actului al III-lea, în care ne-a fost reamintită eleganța balurilor din secolul al XIX-lea organizate în Rusia țaristă. Un element important în dramaturgia operei a fost reprezentat și de integrarea corului excelent pregătit de Stelian Olariu, ca un veritabil personaj colectiv.

Gândită de regizor în stil cinematografic, montarea urmărește într-o manieră cursivă, modernă, drama existențială a lui Oneghin, rămas fără marea sa dragoste, în care însă spiritul pușkinian este prezent prin dramatismul muzical al epopeii eroului principal și specificul rusesc al unora dintre tablouri.

Mari soliști, mari dirijori la Ateneul Român

Adina POPESCU

Sub Înaltul Patronaj al Alteței Sale Regale Principele Radu al României, Camerata regală, după succesul avut în stagiunea 2012 – 2013 cu seria de concerte Royal Sound, revine cu un proiect intitulat *Mari soliști, mari dirijori*, ce va aduce interpretări de referință și muzicieni recunoscuți în toată lumea, dar și instrumente de colecție în fața publicului.

Tânărul dirijor Kah Chun Wong, câștigătorul Marelui Premiu al Concursului Internațional de

Kah Chun Wong

Dirijat „Jeunesses Musicales 2013”, s-a aflat la pupitrul concertului de excepție din seara de 16 februarie 2014, o seară a profesionalismului, a pasiunii pentru muzică, a unui program inedit, ce a cuprins compoziții ale lui Samuel Barber, Benjamin Britten și Piotr Ilici Ceaikovski. Cu un talent desăvârșit,

tânărul muzician a condus Camerata regală cu o energie ce potențează valorile esențiale, comunicarea făcându-se către muzicienii ansamblului, dar și către public.

De altfel, Camerata regală, înființată în 2009, este un ansamblu profesionist de un înalt nivel artistic, „tânără fără să fie cinică, contemporană și competentă fără să fie superficială” - așa cum remarca Principele Radu al României. Proiectele muzicienilor sunt rodul unei viziuni proaspete și dinamice, tinerii reușind să atragă cu succes publicul în sala de concert cu fiecare ocazie.

Programul serii a cuprins *Adagio op. 11* de Samuel Barber, lucrare dedicată în această seară memoriei dirijorului Claudio Abbado, ciclul *Iluminațiile op. 18* pentru soprană și orchestră de coarde de Benjamin Britten, ce a avut-o ca solistă pe soprana Laura Nicorescu și *Amintiri din Florența op. 70* de P.I. Ceaikovski.

Soprana Laura Nicorescu, absolventă a Universității Naționale de Muzică București și Universității Mozarteum din Salzburg, a evoluat alături de mari orchestre europene, având o prestație deosebită și în această seară, remarcându-se prin unicitatea vocii.

Iluminațiile op. 18 de Benjamin Britten, pe versuri scrise de Arthur Rimbaud, ciclul de cântece ce a câștigat popularitate pe scară largă, s-a bucurat și în această seară de același succes. De remarcat aici prestația sopranei Laura Nicorescu, care aduce o contribuție importantă acestei compoziții prin interpretare, dar și coloristica muzicală deosebită și dinamica specifică pieselor lui Benjamin Britten.

Atât de îndrăgita și cunoscuta muzică a lui Ceaikovski s-a făcut auzită prin intermediul

Laura Nicorescu

piesei *Amintiri din Florența op. 70*, ce a captat atenția publicului.

Una dintre cele mai cunoscute și mai frumoase partituri ale compozitorului american Samuel Barber, *Adagio op. 11*, realizează o îmbinare deosebită între clasic și modern. Solemnitatea muzicii, tristețea ei au pătruns auditoriul, această muzică fiind des împrumutată și pentru alte scopuri, dincolo de sala de concert, în reclame și coloane sonore de film.

Concertul din 16 februarie 2014 a fost cel de-al doilea din seria „Mari soliști, mari dirijori” pe care Camerata regală l-a propus publicului, concert ce a adus pe scenă nume celebre ale muzicii, fie că ne referim la artiști români sau străini. În continuare, seria „Mari soliști, mari dirijori” îi va aduce pe scena Ateneului Român în următoarele luni pe violoniștii Liviu Prunaru și Valentina Sviatlovskiaia, pe pianistul Andrei Licareț și pe dirijorii Enrique Garcia Asensio și Cristian Mandea.

Atmosfera dominantă a concertului a fost una plăcută, îmbogățindu-ne spiritual și cultural, dar și profesional. Entuziasmul publicului a făcut din această seară de concert una cu adevărat memorabilă, Camerata regală fiind răsplătită cu aplauze prelungite pentru evoluția ei.

La Sala Mică a Ateneului

Carmen MANEA

În 15 februarie 2014, pe scena Sălii Mici a Ateneului, violonistul Valentin Șerban și pianista Liliana Iacobescu, au susținut un recital cu lucrări reprezentative ale repertoriului solistic și cameral din principalele epoci creatoare: barocă, clasică, romantică și modernă. Violonistul Valentin Șerban, care este student în anul al IV-lea al Facultății de Muzică a Universității Transilvania din Brașov - beneficiind de îndrumarea maestrului Ilarion Ionescu-Galați - are un palmares impresionant de premii la concursuri naționale și internaționale și o activitate artistică bogată; prestațiile sale de pe scenă, în calitate de solist în recitaluri și concerte (cu orchestre simfonice din țară și cu Filarmonica bucureșteană), se bucură de aplauzele publicului de pretutindeni și de aprecierile presei. Distinsa pianistă Liliana Iacobescu este un muzician consacrat în calitate de interpret, de pedagog – cu o

prin frumusețea și calitatea sonorității, prin rafinamentul frazării și noblețea exprimării artistice. Am apreciat echilibrul, claritatea și firescul cu care violonistul a realizat fiecare sunet și detaliu în parte, maturitatea gândirii sale, preocuparea de a evidenția semnificațiile profunde ale muzicii. **Sonata KV 376, în Fa major pentru pian și vioară** de Mozart a prilejuit duo-ului ocazia de a-și valorifica plener calitățile; colaborarea artistică, remarcabilă prin fantezie, dezinvoltură și bun gust, a avut ca rezultat o variantă cuceritoare, plină de culoare, de poezie și impetuoasă. În continuare, au fost prezentate cele **5 Melodii op.35 bis** de Serghei Prokofiev. Lucrarea de anvergură instrumentală este dedicată muzicienilor experimentați, care stăpânesc toate "secretele" artei interpretative. Am admirat maturitatea și profesionalismul de care au dat dovadă cei doi interpreți în conturarea tablourilor muzicale contrastante, în care am perceput metamorfozele subtile de la lirism, la reflexivitate și dramatism. Cele **3 Preludii** de Gershwin-Heifetz au oferit artiștilor prilejul de a evidenția alte fațete originale ale creației secolului al XX-lea. Prestația plină de aplomb și fantezie, care a îngemănat original libertatea și rigoarea, umorul și gravitatea, a fascinat publicul, care i-a aplaudat cu entuziasm pe cei doi interpreți. În încheierea recitalului, a fost prezentată o splendidă pagină a repertoriului romantic: **Studiul în formă de vals** de Saint-Saëns-Ysaye. Pentru violonistul Valentin Șerban a fost încă un prilej de a dezvălui calitățile sale de excepție; el a conferit motivelor și frazelor muzicale relief, culoare și un elan sentimental fără egal. Interpretarea sa plină de sensibilitate și pasiune a emoționat profund spectatorii. În același timp am remarcat aportul pianistei, care l-a urmărit cu atenție și l-a pus în valoare pe solist, contribuind substanțial la evocarea unei partituri pline de frumusețe și originalitate. Muzicienii au oferit la bis celebra **Arie** de Gluck. La întrebarea "dacă interpretul actual poate să se supună rigorilor stilistice și estetice, valorificându-și plener propria personalitate", Valentin Șerban și Liliana Iacobescu au răspuns afirmativ. Prestația lor artistică a constituit o îngemănare de bun gust, de măiestrie și creativitate, de noblețe sufletească și gândire muzicală elevată

carieră de excepție din cadrul învățământului universitar – și de cronicar avizat al evenimentelor muzicale. Printre reușitele meritorii ale duo-ului, menționăm înregistrarea integralei **Sonatelor pentru pian și vioară** de Johannes Brahms, la casa de discuri **Electrecord**, în anul 2012. În deschiderea recitalului, Valentin Șerban și Liliana Iacobescu au prezentat **Sonata nr. 4, în Re major** de Händel. Pe parcursul celor patru mișcări, artiștii au realizat un dialog firesc, cu imagini muzicale variate, menite să evidențieze bogăția inspirației compozitorului și originalitatea stilului său contrapunctic; au pătruns în substanța lucrării până la esență și s-au integrat armonios în fluxul ei ce sugerează o devenire perpetuă. A urmat **Andante și Allegro din Sonata în la minor** de Bach (pentru vioară solo). Interpretarea lui Valentin Șerban s-a remarcat

Lansări de carte

Constantin-Tufan STAN

Desfășurată la Belinț, localitatea timișeană în care a debutat ca dascăl, în 1794, Dimitrie Țichindeal, „gură de aur”, cu încă dulcea nostalgie a sonorităților corale ale madrigaliștilor lui Marin Constantin, care au răsunat aici în anul 1973, cea de-a II-a ediție a Colocviului Național de Folclor „Sabin V. Drăgoi” a propus un program dens și atractiv. Cei doi moderatori, Constantin-Tufan Stan, inițiatorul Colocviului, și Simion Dănilă (membru al Uniunii Scriitorilor din România, un intelectual providențial al locului), au prezentat invitaților (personalități din lumea muzicii – maestrul Gelu Stan, dr. Daniela Băcilă, dr. Dan Băcilă –, dar și specialiști din sfera folclorului literar – prof. dr. Marcu Mihail Deleanu și prof. dr. Vasile Pistolea, publiciști, scriitori, oameni de cultură), în debutul manifestării, câteva ecouri care au reverberat în răstimpul scurs de la prima ediție, după lansarea ediției anastatice a *Monografiei muzicale a comunei Belinț*, una din capodoperele folclorice ale lui Sabin Drăgoi, la șapte decenii de la publicarea ediției princeps. Mirabila variantă a baladei *Miorița*, identificată de autorul *Năpastei* la Belinț, în 1934, sub forma unui colind (preluată ca citat, *in integrum*, de Paul Constantinescu în balada corală omonimă și György Ligeti în *Concert românesc*), a prilejuit, la Cluj, un splendid demers muzicologic al universității Bianca Țiplea-Temeș. Ceea ce, inițial, Constantin-T. Stan intuise, ca sursă de inspirație în creația de tinerețe a lui Ligeti (vezi *György Ligeti și balada Miorița*, în „Muzica”, București, XXIII, 2, aprilie-iunie 2012, p. 36-40), a fost confirmat ulterior, de prodigioasa muzicologă, prin identificarea, în fondul Ligeti din cuprinsul colecțiilor Fundației „Paul Sacher” din Basel, a unui caiet de muzică cuprinzând 27 de transcripții, în manuscris, ale unor cântece din folclorul oltenesc și bănățean, între care și șase melodii din culegerea lui Sabin Drăgoi, inclusiv *Miorița*. După un prim excurs muzicologic („*Concert românesc*” de Ligeti: de la cilindrii de ceară la orchestra simfonică, în „Studia UBB Musica”, Cluj-Napoca, LVIII, 1, 2013, p. 51-57), autoarea a fost invitată la prestigiosul simpozion organizat, anual, la Szombathely (13 iulie 2013), sub patronajul Academiei Ungare de Științe și al Institutului de Muzicologie din Budapesta, dedicat corifeului muzicii de avangardă (decedat la Viena în 2006) la împlinirea a nouă decenii de la nașterea sa (pe plai mioritic, la Târnăveni), oferind specialiștilor, sub un alt titlu (*Ligeti and Romanian Folk Music: an Insight from the Paul Sacher Foundation*), rodul recentelor sale cercetări muzicologice. (Invitată la Belinț, pentru a conferența în chiar cadrul matricial al sublimei variante a *Mioriței*, muziciana a declinat, spre regretul nostru, participarea, în ultimul moment, din motive obiective, cu promisiunea de a onora însă, pe viitor, invitația.)

Omagierea maestrului Constantin Catrina, trecut de curând la cele veșnice, unul din importanții contributory (alături de Constantin-T. Stan și Simion Dănilă) ai ediției anastatice a

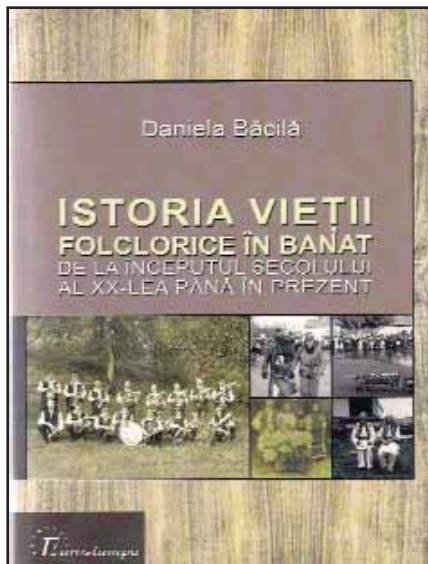
Monografiei muzicale a comunei Belinț, a prilejuit o pioasă și emoționantă trecere în revistă a biografiei și a principalelor repere profesionale din cariera ilustrului folclorist, bizantinolog și istoriograf, prin prezentarea unui volum omagial, ieșit de curând de sub tipar: *Constantin Catrina – 80 de ani*, sub coordonarea lui Ioan Lăcătușu, în îngrijirea Cornellei Catrina (editat de Eurocarpatica și Mecatrin din Sfântu Gheorghe), volum tipărit sub egida Centrului European de Studii Covasna – Harghita. Din păcate, timpul n-a mai avut răbdare, maestrul urmând să fie omagiat post-mortem, de prieteni, de repre-zentanți ai elitei muzicologiei româ-nești. Apropiata aniversare a 150 de ani de la nașterea „doinitorului Banatului”, „omul celor mai dulci cântări românești” (cum îl numea Nicolae Iorga pe Ion Vidu în panegiricul publicat cu prilejul trecerii maestrului, în 1931, în lumea cea fără de dor), a generat o aplicată discuție pe marginea rolului jucat de vechea Reuniune Română de Cântări și Muzică din fosta capitală culturală a românilor bănățeni în conservarea și efervescența manifestării spiritualității românești.

A fost o ediție dedicată unor lansări și prezentări de carte, volume tipărite în 2013 la editura timișoreană Eurostampa: Daniela Băcilă (destoinic redactor muzical la Radio România Timișoara), *Istoria vieții folclorice în Banat de la începutul secolului al XX-lea până în prezent* (o amplă sinteză a vieții folclorice românești bănățene); Constantin-Tufan Stan, *Vasile Ijac – părintele simfonismului bănățean* (o primă încercare monografică dedicată autorului celei dintâi simfonii din istoria muzicii bănățene, unicul bănățean care a urmat cursuri la Paris, la Schola Cantorum, ca învățăcel al lui Vincent d'Indy, unul din cei șase compozitori din acest topos geografic, iluminat de surprinzătoare inflexiuni baroce, laureați ai Premiului Național de Compoziție „George Enescu”); Simion Dănilă, *Sub fascinația lingvisticii bănățene* (pasionante investigații și incursiuni analitice în universul lingvistic din arealul Banatului). Ca dar oferit invitaților, organizatorii (Consiliul Județean Timiș, prin ing. Răzvan Hrenoschi – care sprijină constant, cu dăruire, actul cultural autentic –

Primăria și Consiliul Local Belinț, Școala Gimnazială Belinț și, nu în ultimul rând, Asociația Cultural-Umanitară „Hora Belințului”) au propus câteva momente inedite: un popas la casa graficianului și poetului chizătăian Gheorghe Bălan (un artist cu scipiri geniale, trecut în neființă în 2003, apreciat de Ștefan Augustin Doinaș – care i-a prefațat un volum de versuri –, elogiât de Andrei Pleșu și Gabriel Liiceanu, ce au exprimat aprecieri laudative despre originala sa creație plastică), unde a fost dezvelită o placă memorială și a fost lansat un album de grafică și poezie (alcătuit de Marian Oprea), clipe de reculegere la casa Șepețienilor, din același falnic, cândva, Chizătău, sublimat de episodica prezență a lui Ciprian Porumbescu, în 1882, și în satul Șanovița, în curtea casei natale a lui Nicolae Ursu.

C. Catrina

La Sala Radio

Cleopatra DAVID

În 29 ianuarie, pe ninsoare și viscol, cu un anunțat cod portocaliu de vreme rea, Formațiile Muzicale Radio au ales sa-și respecte calendarul de concerte. Astfel că am avut plăcerea de a audia în interpretarea Orchestrei de Cameră Radio (la pupitru Cristian Brâncuși) un program al cărui traseu stilistic pleca de la barocul târziu, ajungând la clasicismul vienez.

În prima parte, *Concertul în la major* pentru clavecin de Giuseppe Sammartini și *Concertul în re major* pentru clavecin și orchestră de coarde Wq 18 de Carl Philipp Emanuel Bach au avut-o ca solistă pe Cipriana Smărăndescu.

Artista stabilită în Italia este absolventă a conservatorului din București și a celui din Vicenza, perfecționându-se în arta interpretării muzicii vechi cu Patrizia Marisaldi, Ton Koopman, Patrick Ayrton, Pierre Hantai, Andreas Staier. Laureată a mai multor concursuri de gen, Cipriana Smărăndescu susține concerte și recitaluri în Europa și a realizat înregistrări pentru Radio România, Radio Vaticana, RAI-Radio 3 și SarxRecords.

În cele două concerte pentru clavecin, Cipriana Smărăndescu a încântat audiența prin rafinamentul ornamentației, cascadele și improvizațiile realizate toate la un înalt nivel tehnic. Având pe rând rol de continuo și solist, instrumentul a dăruit timbrul său special sub tușeul experimentatei interprete. Pentru bis, Cipriana Smărăndescu s-a întors la marea sa dragoste, muzica lui J.S.Bach, cântând Aria Variațiunilor Goldberg

M-a bucurat revenirea în calitate de concert-maestru a lui Valentin Năstasă, pe care l-am admirat în modul de conducere a ansamblului, dar mai ales în intervențiile solistice la concertul de C. P. E. Bach.

Cum piața pentru muzică veche nu este nici pe departe satisfăcută, existând un singur festival anual în București și câteva concerte ocazionale, reprezentația din 29 ianuarie a

Cipriana Smărăndescu și Cristian Brâncuși

constituit un eveniment, dar și o problemă pentru instituția organizatoare, care nu deține un clavecin, instrumentul fiind adus de la Biserica Evanghelică.

În cea de a doua parte a serii, Orchestrei de Cameră Radio i s-a adăugat Corul Academic (dirijor Dan Mihai Goia) pentru *Missa Nr. 10 In tempore belli* (Missa în timp de război) numită și *Paukenmesse* (Missa cu timpani). Războiul la care face referire titlul era campania în Italia a lui Napoleon Bonaparte din 1796, aluziile sonore fiind date de timpani în secvențele *Benedictus (Osanna)* și *Agnus Dei*.

Soliști au fost soprana Elena Stancu, mezzosoprana Geanina Munteanu, tenorul Nicolae Simonov – cu toții provenind de la clasa profesoarei Georgeta Stoleriu – și basul Bogdan Taloș – absolvent al Academiei de Muzică din Cluj și membru al studioului de la Komische Oper Berlin.

A fost un alt moment reușit al artiștilor prezenți pe scena Radioului. Cvartetul solistic a fost bine acordat și armonizat, iar momentele emoționante nu au lipsit. De asemenea, au fost notabile solo-ul oboistei Valerica Miron și superbul duet dintre basul solist și violoncelistul Mircea Marian (*Qui tollis peccata mundi din Gloria*).

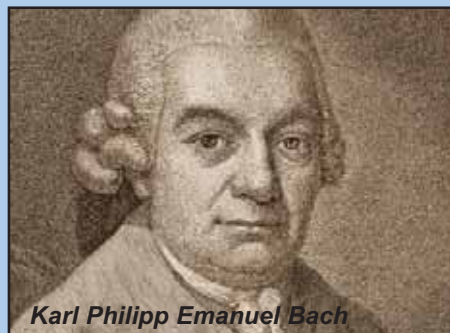
Și glorie a fost! Gloria muzicii, a frumuseții și a voinței.

Fiii lui Bach

Doina MOGA

I-am regăsit și reascultat cu mare plăcere, pe un disc Electrecord, apărut în 1975. Și, ca de fiecare dată m-a vrăjit de-a dreptul cu originalitatea, ineditul și calitatea. Muzica imprimată aparține celor patru fii ai lui Johann Sebastian Bach și reprezintă, aș spune, chintesenta unei epoci foarte puțin cunoscute, care face tranziția între marii preclasiци - Bach, Handel - și primii doi mari clasiци Vienezi - Haydn și Mozart. Este, după cum se știe, epoca Școlii de la Mannheim, văzută prin prisma familiei Bach. Foarte interesant și captivant. Lucrările: „Trio pentru flaut, vioară și continuo” (clavecin și violoncel) de Karl Philipp Emanuel Bach, „Trio pentru violă, vioară și continuo” de Wilhelm Friedemann Bach - de fapt, două quartete, dar datorită faptului că în concepția epocii clavecinul și violoncelul contau ca un singur instrument denumit „continuo”, s-au încadrat în formulă de trio, „Concertul pentru clavecin, vioară,

violă și violoncel” de Johann Christian Bach - în care rolul solistic al clavecinului, virtuozitatea tratării și strălucirea concepției în sine, îl anticipează pe Mozart în viitoarele sale concerte - și, „Sonata în do major pentru flaut, vioară și clavecin” de Johann Christoph Friedrich

Karl Philipp Emanuel Bach

Bach, toate excelent interpretate de tânăra pe atunci și foarte dedicată formație camerale „Concertino”. Ce bine ar fi dacă și astăzi am mai avea formații camerale de calitate a celei tocmai menționate! Compusă din cinci muzicieni de valoare și vocație, toți membrii ai Filarmonicii George Enescu, respectiv, Virgil Frâncu - flaut, Adrian Semo - vioară,

George Otto Roth - violă, Tiberiu Ungureanu - violoncel și Nicolae Licateț - clavecin, formația „Concertino” atrage atenția prin curățenia sonoră, respectarea strictă a stilului, a tempoului și virtuozitatea deosebită (mai ales în partitura clavecinului), într-un cuvânt prin modul excepțional în care au pus la punct programul pentru imprimare. Îmi vine greu să cred că a fost vorba doar de un debut discografic. Oricum, numele lor este foarte bine cunoscut și azi, fiecare dezvoltându-se și devenind personalități de marcă ale interpretării muzicii internaționale și românești, indiferent de epoca sau curentul din care fac parte partiturile. Foarte bune discuri se făceau la Electrecord. Și cu programe și tălmăciri pe măsură. Păcat că acum a dispărut vinilul și au apărut CD-urile lipsite de acuratețea și atmosfera pe care ruda lor mai în vârstă le putea oferi, fiind, de altfel singura variantă, în opinia mea, ce putea oarecum concura cu ascultarea unui concert pe viu, în sală. Recomand cu căldura muzica fiilor lui Bach în acest disc de caracter și istorie.

Gala “Tinerimea Română”

Loredana BALTAZAR

Obosit și stresat de frământările cotidiene, deja obișnuit cu repertoriul clasic standard, virtualul public de secol XXI al sălilor de concert este deschis să reacționeze la orice adiere proaspătă a unui concept spectacular care îngemănează tradiția și noutatea într-o formă de exprimare adecvată percepției sale sensibile. În această idee, cea de-a doua ediție a Galei „Tinerimii Române” (derulată între 28 și 31 octombrie) a reunit toate ansamblurile componente ale instituției (respectiv, orchestra de cameră „Philharmonia”, atelierul de muzică contemporană „Archaeus”, corul de cameră „Preludiu” și orchestra de muzică populară „Cununa Carpaților”) într-un expozeu caleidoscopic inteligent alcătuit, care s-a adresat tuturor vârstelor și categoriilor de spectatori, doar pasionați sau deja practicanți ai artei sunetelor.

Orchestra „Philharmonia” (sub conducerea baghetei sugestive și eficiente aparținând lui Nicolae Iliescu) a deschis seria concertelor cu *Pastoralele bănățene* semnate de Doru Popovici, schițând un peisaj românesc reprezentat în culori sensibile căruia i-a dat „replica” finalul propriu-zis al Galei: arhicunoscuta și apreciată *Ciocârlie* (din programul orchestrei „Cununa Carpaților”) – pe care am putea-o deja cataloga ca un veritabil brand sonor național! Din categoria repertoriului de largă accesibilitate au făcut parte și următoarele repere din programul „Philharmoniei”: *Concerto Grosso* op. 11 de Antonio Vivaldi, *Sarabanda*, *Giga* și *Badineria* de Arcangelo Corelli, precum și *Serenada* lui Piotr Ilici Ceaikovski, prin care experimentata formație orchestrală a focalizat atenția auditoriului, impresionând, din nou, prin claritatea conturării cadrelor stilistice și vitalitatea interpretării.

Ansamblul de muzică contemporană „Archaeus” (condus de compozitorul Liviu Dănceanu) a adus în atenția ascultătorilor ideea unui alcătuirii pluristilistice, ce sugerează o geografie muzicală disjunctă – posibilă tentativă de portretizare a multiplelor interferențe culturale care și-au pus amprenta asupra secolului în care ne aflăm. Un debut cu o titulatură semnificativă, *Panta rei* de Liviu

me fais), Giovanni Palestrina (*I vaghi fiori*), Guillaume Costeley (*Mignonne, allons voir si la rose*), Claudio Monteverdi (*Cor mio, mentre vi miro*), Thomas Morley (*About the Maypole*), Jacob Arcadelt (*Il bianco e dolce cigno*), Hans Leo Hassler (*Fugind treceam păduri*), Luca Marenzio (*Sotto l'ombra* și *Scherzando con diletto*), ori anonime (*Dindirin*). Acuratețea redării fiecărui parametru sonor, simbioza

Orchestra de cameră
PHILHARMONIA.

Dănceanu, a precedat *Studiul la columna infinită* al lui Corneliu Dan Georgescu, *Solo-ul pentru fagot* al lui Costin Miereanu (redat de Șerban Novac), *Invenzioni* de Adrian Pop, *Remembering Bartok* de Cornel Țăranu (solist: oboistul Dorin Gliga) și, în sfârșit (dar nu și în cele din urmă) *Heptaihul* semnat – din nou – de Liviu Dănceanu. În miezul acestei derulări a programului s-au aflat, ca parcursuri simbolice pentru anumite tipuri specifice de spiritualitate culturală, *Contrapunctus 1* din *Die Kunst der Fuge* de J.S. Bach și *Lăutarul* lui George Enescu (în versiunea interpretativă a lui Marius Lăcraru), în timp ce *Monodia* lui Dimitrie Cantemir și *Imnul* lui Dimitrie Suceveanu au funcționat ca liant (cu trimiteri arhetipale) al întregii arhitecturi repertoriale. Alături de soliștii deja menționați, cei care au interpretat această arhitectură cu un desăvârșit profesionalism s-au numit: Anca Vartolomei (violoncel), Rodica Dănceanu (pian), Ion Nedelciu (clarinet) și Sorin Rotaru (percuție).

În contrast, seara dedicată corului de cameră „Preludiu” a excelat prin rigoarea unui program ce explora amănunțit tiparul madrigalului renașcentist. Imaginea unor partituri sensibil creionate s-a transformat în fapt sonor încărcat de emoție. Perfect armonizate intențiilor dirijorale, vocile membrilor ansamblului parcă anticipau gestul propriu-zis al maestrului Voicu Enăchescu, arcuind delicat pagini din creația lui Claude De Sermisy (*Languir*

desăvârșită dintre expresia cuvântului rostit și reprezentarea sa muzicală, poezia rafinată a detaliului arhitectonic potențată în variatele meandre ale discursului fonic au convins și de această dată auditoriul că se află în fața unei formații corale de o excepțională valoare care, de altfel, și-a aniversat anul trecut, 40 de ani de activitate.

Orchestra de muzică populară „Cununa Carpaților” a readus în centrul atenției muzica românească sub aspectul său tradițional. Seria de cântece și jocuri moldovenești, muntenești, apusene, oltenești, bănățene, copertate de creații reprezentative precum *Hora Furtuna* și nelipsita *Ciocârlie* a pus în valoare, alternativ, soliștii instrumentiști Niculai Șutic (vioară), Răzvan Gachi (clarinet), Constantin Dumitrache (țambal), Gheorghe Pandelescu (acordeon), Aurel Popescu (nai) și interpreții vocali Anca Chirvase, Daniel Turică, Ancuța Arghiroi și Constantin Cârjaliu, orchestra dirijată de Gheorghe Popa (el însuși un veritabil virtuoz al taragotului) propunându-și să reconfigureze în memoria afectivă a spectatorilor imaginea satului românesc. Un final revigorant remarcabil – atât ca selecție repertorială cât și ca evoluție interpretativă – al întregii Gale concepute sub semnul tranziției dintre tradiție și contemporaneitate, valorizând comparativ dimensiunea culturii naționale și reprezentativitatea sa la nivel european!

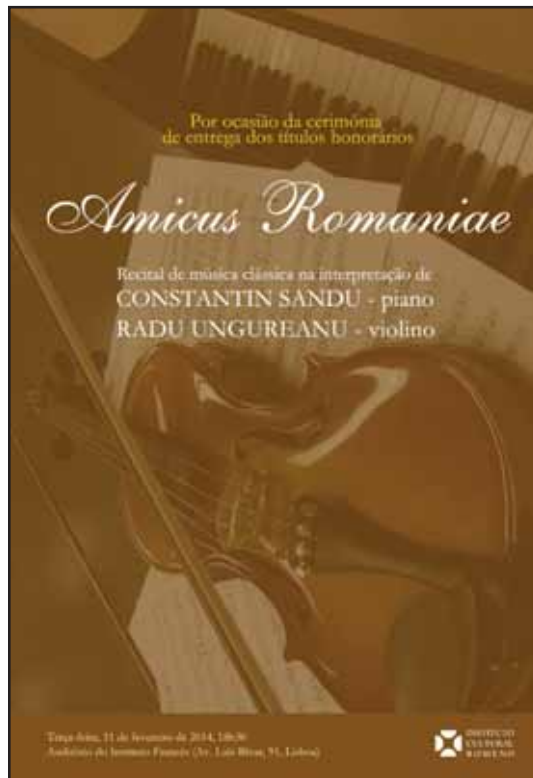
Itinerarii muzicale europene

Sorin LERESCU

Un concert susținut de Orchestra Franceză de Flaute este oricând un eveniment artistic în sine, așa cum a fost și cel din 10 februarie 2014, din sala Primăriei Arondismentului XVII din Paris.

Orchestra Franceză de Flaute este condusă de Pierre-Yves Artaud, un interpret statornic al muzicii românești, pe care o promovează admirabil peste tot în lume.

Programul a inclus lucrarea compozitorului francez Henri Pauly-Lauby, *Onyx* pentru orchestră de flaute (primă audiție), trei opus-uri semnate de Tôn-Thât Tiêt – compozitor vietnamez care locuiește de mulți ani la Paris –, omagiat cu ocazia împlinirii vârstei de 80 de ani: *Le tombeau de Christian Lardé* pentru flaut solo, *Bois terre* pentru violoncel solo, *Moments rituels II* pentru ansamblu de flaute (primă audiție) și Concertul meu pentru flaut și orchestră de flaute, *Modalis III*, compus în 2006 pentru Pierre-Yves Artaud și pentru Orchestra Franceză de Flaute. Lucrarea a fost cântată în premieră la Sala Cortot din Paris, în concertul OFF din 22 martie 2007, cu Pierre-Alain Biget la pupitrul dirijoral.

Sorin Lerescu, Paul Mefano, Pierre-Yves Artaud

De această dată Orchestra Franceză de Flaute a fost dirijată de Paul Mefano, personalitate marcantă a muzicii franceze contemporane. A studiat compoziția cu Darius Milhaud, a urmat cursuri de perfecționare la Basel cu Pierre Boulez, Karlheinz Stockhausen și Henri

Pousseur și apoi, la Paris, cu Olivier Messiaen. În 1972 Paul Mefano a fondat Ansamblul 2e2m, cu care a interpretat de-a lungul anilor sute de lucrări în primă audiție, multe dintre ele fiind înregistrate pe disc. Profesor de compoziție și orchestrație la Conservatorul din Paris (până în 2002), director al conservatoarelor din Champigny-sur-Marne (din 1972 până în 1988) și Versailles (între 1996 și 2005), Paul Mefano a utilizat în lucrările sale camerale ca și în cele pentru orchestră, un tip de limbaj post-serial pe care l-a opus modelor trecătoare din muzica contemporană.

În concert a fost invitat și violoncelistul francez Pierre Strauch, membru al prestigiosului ansamblu parizian Intercontemporain.

L-am întâlnit la concertul de la Paris și pe Alain Bancquart, un alt nume important din componistica franceză de azi, profesorul de compoziție al lui Henri Pauly-Lauby.

M-am bucurat să regăsesc Orchestra Franceză de Flaute, cu sound-ul său specific, inconfundabil. OFF abordează în concertele sale opus-uri dintre cele mai diverse, ca modalități de construcție sonoră, semnate de compozitori din toate generațiile, din Franța și din alte țări.

Într-un cu totul alt context a avut loc, o zi mai târziu, la Lisabona (marți, 11 februarie 2014), în auditoriul *Institut Français du*

Portugal, un eveniment organizat de Institutul Cultural Român, consacrat decernării titlurilor onorifice *Amicus Romaniae*.

„Titlul onorific *Amicus Romaniae* a fost instituit în 2009, ca semn al recunoștinței și aprecierii ICR Lisabona față de personalități din mediul cultural și instituțional, susținători ai activității institutului în diseminarea valorilor culturii române în spațiul portughez.” Am citat aici din prezentarea organizatorilor.

La eveniment au participat Ambasadorul României în Portugalia, Dl. Vasile Popovici și Directorul ICR Lisabona, Dl. Daniel Nicolescu.

A urmat un recital de pian și vioară susținut de doi valoroși interpreți români stabiliți în Portugalia: Constantin Sandu și Radu Ungureanu.

Cei doi muziceni au propus publicului un program de muzică românească: George Enescu: *Impressions d'Enfance*, op. 28, pentru vioară și pian (fragmente) (*Ménétrier*, *Vieux Mendiant*, *Ruisselet Au Fond Du Jardin*, *L'Oiseau En Cage Et Le Coucou Au Mur*, *Chanson Pour Berceur*), Sabina Ulubeanu: *Cadența lirică pentru vioară solo* (Allegro. Presto. Largo), Sorin Lerescu: *Phonologos III* pentru pian solo, Paul Constantinescu: *Joc dobrogean pentru pian* (Veloce – quasi una toccata) și Pascal Bentoiu: *Sonată pentru pian și vioară*, op. 14 (Lento, un poco rubato. Animato).

Iată două manifestări artistice în care muzica românească a fost prezentă acum, la început de an, în două importante centre muzicale europene: Paris și Lisabona.

Muzică de Enescu și Brahms

Carmen MANEA

În 11 februarie 2014, în studioul de concerte *Mihail Jora* al Radiodifuziunii Române s-a desfășurat un recital extraordinar în care au fost prezentate două opus-uri camerale valoroase: **Sextetul nr. 2 opus 36, în sol major** de Johannes Brahms și **Octuorul opus 7, în do major** de George Enescu. Protagonistii evenimentului muzical au fost violonistul George Cosmin Bănică (concert maestru al orchestrei Tonhalle din Zürich) și invitații săi: Andreas Janke, Gabriel Gheorghe, Simina Croitoru (vioară), Gilad Karni, Carol Mai Antal (violă), Octavian Lup și Bogdan Postolache (violoncel). În prima parte a programului a fost interpretat **Sextetul nr. 2 opus 36 în sol major** de Brahms, lucrare impunătoare, de ample dimensiuni, elaborată în anul 1864. Publicul a apreciat calitatea și unitatea expresivă a ansamblului încă din prima mișcare *Allegro ma non troppo*, dar și preocuparea de a conferi relief temelor de factură lirică ori dansantă din mișcarea a doua, *Scherzo*; a admirat dialogul firesc al instrumentelor și continuitatea discursului muzical din mișcarea a treia, *Poco Adagio-Più animato*, precum și evocarea coloritului rustic din mișcarea finală *Poco Allegro* (în care sunt percepute unele trăsături specifice ale formei de rondo). Interpreții și-au concentrat atenția asupra laturii expresive

George Cosmin Bănică

a lucrării; printre reușitele lor menționăm redarea atmosferei pastorale pline de propețime și poezie din prima mișcare, rafinamentul și eleganța cu care au fost evidențiate turnurile valsului (din secțiunea *Trio* a mișcării a doua) și noblețea expresivă din mișcarea finală, în care muzicienii cu realizat un dialog original, marcat de subtile diferențieri dinamice și agogice.

În partea a doua a programului a fost prezentat **Octuorul opus 7 în do major** de George Enescu. Elaborată în anul 1900, lucrarea îl prezintă pe autorul de 19 ani ca pe un compozitor matur și original, cu o gândire muzicală profundă și o impresionantă fantezie creatoare. Apelând la o arhitectură monumentală, prin extensia formei de sonată, Enescu realizează o lucrare unitară, în care cele patru părți se succed fără pauză, păstrându-și fizionomia specifică. Autorul însuși menționa: "Mă luptam cu o problemă de construcție, voind să scriu acest *Octet* în patru mișcări legate între ele, dar respectând totodată autonomia fiecărei părți, astfel încât totul să formeze o

singură mișcare mare de sonată, extrem de lărgită". Răspunzând cerințelor formulate de compozitor, ansamblul a reușit să asigure continuitatea și unitatea întregului pe parcursul celor 40 de minute cât a durat prezentarea lucrării. Interpreții au abordat capodopera enesciană ca pe o simfonie de cameră, ale cărei mișcări au fost integrate într-un suflu unic, remarcabil prin bogăția expresivă și semantică. Relieful complexității scriiturii și a bogăției expresive a discursului muzical la parametri artistici cei mai înalți. presupune colaborarea a opt instrumentiști valoroși - cu experiență și performanțe în activitatea solistică și camerală. Interpreții au dezvăluit un

Simina Croitoru

caleidoscop cuceritor de imagini contrastante - de la seninătate și interiorizare, la patos, strălucire și impetuositate. Publicul a admirat colaborarea fructuoasă din cadrul octetului, în care fiecare instrumentist a constituit o voce distinctă, integrată organic în fluxul muzical. Ansamblul a realizat o versiune de excepție a splendidei creații enesciene, în care frumusețea, distincția și noblețea expresivă au contribuit la evocarea profundelor semnificații ale muzicii. Interpreții și-au concentrat atenția asupra expresiei lirice profunde a liniilor melodice - tratate polifonic de autor -, dar și asupra evocării subtile a unor elemente inspirate din muzica românească; în cadrul acestei creații, se simte tendința realizării unei sinteze originale între muzica națională și cea universală. Pe tot parcursul lucrării s-a simțit unitatea de concepție a ansamblului, excelenta coordonare (la nivelul sincronizării și al modalităților concrete de exprimare), precum și dorința de a conferi relief, vitalitate și expresivitate fiecărui motiv, temă ori frază muzicală; ca notă generală, am admirat capacitatea interpreților de a dialoga și a asigura tensiunea poetică și continuitatea discursului muzical, preocuparea de a integra detaliile într-o frescă originală, plină de culoare și de a transmite profunda muzicalitate a lucrării. Pasionați și uimiți de frumusețea creației enesciene, artiștii au evocat cu emoție și rafinament expresia lirică, plină de noblețe a muzicii, precum și momentele de culminație și patos, au conturat cu fantezie personaje și imagini muzicale contrastante, au trăit la cote maxime întâmplările imaginate de autor. Au transmis entuziasmul și bucuria de a face muzică împreună.

Publicul a ovaționat îndelung prestația de excepție a ansamblului cameral; înregistrarea pe un CD a capodoperei enesciene, în formula prezentată în recitalul de la Sala Radio ar fi benefică pentru public și pentru muzică în general. Finalizarea proiectului ar aduce o contribuție semnificativă la îmbogățirea patrimoniului cultural românesc.

Creația românească (II)

Octavian NEMESCU

Ulpiu Vlad – Inscipții în inimi II. Unul dintre cei mai importanți, mai originali compozitori români, Ulpiu Vlad, a rămas credincios idealurilor sale estetice din tinerețe. Cultivând o **muzică onirică**, în care starea de vis se ipostaziază prin alternanța **reveriei cu coșmarul**, lucrarea de față oglindește în cea mai fericită măsură dezideratele sale artistice. În scriitura foarte modernă a acestei partituri, alternează simplitatea cu complexitatea, determinarea precisă a actului interpretativ cu libertatea desfășurării muzicale. Se mai adaugă și cultivarea rafinamentului timbral ce poartă amprenta stilistică a autorului.

Doina Rotaru – L'Ange avec une seule aile – Concertul nr. 5 pentru flaut și orchestră. Reprezentantă importantă a componisticii românești, cunoscută în

țară și în străinătate, Doina Rotaru și-a creat în opera sa artistică un stil personal, inconfundabil. Concertul de față este unul dintre opusurile sale cele mai reprezentative. Alternând momentele lirice, pastorale cu cele dramatice, frământate, puse în evidență de o excelentă orchestrație, această muzică impresionează de la prima ei audiere. De remarcat și faptul împletirii fericite a momentelor solistice cu cele orchestrale, de tutti. Având în vedere că autoarea a cultivat flautul de-a lungul a numeroase alte lucrări ea a ajuns la o maturitate și rafinament, mai ales în cultivarea timbralității și a stilului melodic ornamental demn de toată lauda.

Maia Ciobanu – Concerto for Clarinet and String Orchestra. Autoarea concertului este o importantă personalitate a componisticii românești, având câteva priorități de creație ce scot în evidență unicitatea demersului său artistic. Așa, de pildă, se află și ciclul de lucrări intitulat „Elite Manifesto”, remarcabil prin atitudinea sa estetică de reacție la invazia culturii de masă, cât și ciclul „Jurnalelor” personale sau chiar intime ce

reprezintă confesiunile artistei exprimate în termeni muzicali. Prezentul concert derulează o tehnică specifică autoarei și anume cea a ostinato-ului. Conglomeratele cromatice alternează cu cele de tip diatonic sau de proveniență spectrală într-un flux muzical cu caracter narativ.

Cristian Lolea – Sonata pentru flaut și pian. Autorul este o figură pregnantă a generației încă tinere, aflate în jurul vârstei de 30 de ani. Muzica sa denotă, în primul rând, talent, apoi vigoare, cât și stăpânire impecabilă a meșteșugului componistic. Aflat în plină afirmare artistică, Cristian Lolea reprezintă una dintre marile promisiuni ale creației muzicale românești. Lucrarea prezentă a fost compusă în 1996 în urma unei colaborări fructuoase cu flautistul Adrian Buciu. Materialul muzical este constituit din structuri modale non-octaviante, cât și din moduri de durate construite pe principii numerice. În 1998 această sonată a câștigat Marele Premiu al Concursului Internațional de compoziție „George Enescu – Impresii din copilărie”.

O nouă celebrare a liedului românesc

Festivalul și Concursul Național al Liedului Românesc create de marea soprană Mariana Nicolesco, care celebrează un deceniu de remarcabile succese, pun în valoare an de an comorile acestui gen muzical acumulate în România de peste două secole pe fondul vechiului nostru cântec de dor. Prin vocile tinerilor artiști care s-au apropiat de arta liedului în acești ani, și în care strălucesc, asistăm la renașterea acestui stil prestigios, considerat în context european, alături de liedul german, francez, italian, maghiar sau rus.

Unul dintre evenimentele majore ale acestui mare act de cultură a fost interpretarea în premieră mondială și înregistrarea pe disc a integralei liedurilor lui George Enescu, cu prilejul Anului Internațional Enescu proclamat de UNESCO, odată cu turneul tinerilor artiști cu acest repertoriu aclamat la Expoziția Univer-sală de la Aichi în Japonia, la Nagoya, Tokio, Praga, Roma, Paris și New York.

De o semnificație deosebită s-au dovedit Simpozioanele Naționale consacrate *Liedului în tradiția noastră muzicală: Liedul Românesc (2003), Muzica Românească (2004), Omagiu lui George Enescu (2005), Liedul Românesc în Context Universal (2006), Liedul Românesc în Tradiția Europeană: Cântecul de dor și Liedul de inspirație germană (2007), Cântecul de dor și Liedul de inspirație franceză - la chanson (2008), Cântecul de dor și*

Liedul de inspirație italiană - la canzone (2009), Cântecul de dor și Liedul de inspirație maghiară (2011), Cântecul de dor și Liedul de inspirație rusă (2013).

Din anul 2010 Concursul Național al Liedului Românesc, deschis tinerilor artiști între 18 și 35 de ani, a devenit bienal, în anul dintre o ediție și alta având loc Cursuri de Măiestrie Artistică, *Master Classes*, oferite de Mariana Nicolesco, în cadrul cărora tinerii interpreți au posibilitatea de-a lucra direct cu maeștri ai liedului românesc, serile fiind consacrate, ca de obicei, Recitalurilor de Lied.

Această incursiune fără precedent în domeniul unui tezaur național care trebuia revelat, al unor adevărate bijuterii uitate sau necunoscute, la care participă cei mai de seamă maeștri ai liedului românesc și muzicologi de renume, își găsește expresia într-o nouă și pasionantă emisiune de televiziune a ediției jubiliare a Festivalului și Concursului Național al Liedului Românesc prezentată de TVR2, vineri 14 februarie 2014 orele 12,00.

Maestră în arta liedului, de la repertoriul german, italian și francez la Enescu, în care a triumfat în recitalurile sale la Carnegie Hall din New York și la Teatrul alla Scala din Milano, Mariana Nicolesco și-a exprimat nu o dată convingerea că acest stil de supremă rigoare, atât de prestigios în sine, cu linia muzicală pe care o impune, este în același timp o mare școală pentru interpretul muzicii de operă, în care componenta *belcanto* și rigoarea stilistică îi definește pe cei mai de seamă artiști.

«Putem fi mândri de formidabilele noastre împliniri», declară Mariana Nicolesco. (**Vasile POPESCU**)

Sărbătorirea maestrului Viorel Cosma la Iași

Mihai ZABORILĂ

O personalitate unică în peisajul culturii românești cum este venerabilul nonagenar Viorel Cosma părea a fi uitată către sfârșitul anului 2013 și nu aflasem că ar fi beneficiat de onori oficiale cuvenite.

Eminentul profesor făcea parte la înființarea Operei ieșene din grupul creatorilor operei „Lăsați-mă să cânt”, fiind unul dintre semnatarii libretului. Ulterior, după succesul ieșean al operei, ca un început al promovării creațiilor naționale, Domnia sa a ținut în permanență legătura cu Opera ieșeană ale cărei atrăgătoare premiere erau comentate de cronicarii vremii: George Bălan, Alfred Hoffman, J. V. Pandelescu și alții.

Era epoca de glorie a unei trupe artistice formate din interpreți selectați cu rigoare de o comisie ministerială alcătuită din personalități muzicale de prestigiu ale vremii. De aceea, stârnea curiozitate chiar și evoluția noilor artiști care, deși interpreți cu voci de excepție, nu pășiseră încă pe scenă decât ca soliști concertisti, însă prin cursuri de mișcare scenică și interpretare atingeau, în decurs de o vară, performanța.

Tocmai acest lucru stârnise curiozitatea opiniei publice naționale și a melomanilor de aleasă cultură muzicală. Pentru a ne imagina ce însemnau pentru ieșeni spectacolele de operă, reamintesc exemplul unui medic, care ne-a părăsit de curând, octogenar fiind, prezent în permanență în stal pe locul 13, rândul 3, dreapta, consecutiv la 31 de spectacole numai cu opera „Tosca”, cu distribuții alternative diferite.

Viorel Cosma, având și calitatea de profesor universitar, s-a aflat printre promotorii formării gustului pentru frumosul autentic, câștigând și stima celor care îi căutau cărțile oferite mereu cu generozitate de un voluntar distribuitor în holul Operei. Lucrările sale se succedau ca o avalanșă de-a lungul deceniilor, în prezent opera maestrului depășind impresionanta cifră de o sută de volume (printre scriitori, doar Mihail Sadoveanu mai atinsese aceeași performanță).

Semnatarul rândurilor de față, ca mulți alții, și-a păstrat admirația de la distanță, fără o legătură directă cu patriarhul muzicologilor, cercetătorul neîntrecut, lexicograful de succes și profesorul prețuit de generații de studenți. În permanență admirat, chiar invidiat uneori, se pare că doar Academia Română a uitat de renumitul muzicolog, întârziind nepermis de mult procedurile de cooptare a maestrului în rândurile sale.

Așa suntem noi românii și este regretabil că, de multe ori, chiar înaintașii și părinții nu ni-i prețuim la adevărata lor valoare, poate doar după ce i-am pierdut și când e prea târziu.

Fără gânduri obediente la vârsta noastră, ne-am amintit însă că la Iași se crease o tradiție în ceea ce privește prețuirea valorilor naționale de pe alte meleaguri, dublând uneori sărbătoririle „de oficiu” făcute în capitală. Au fost luați astfel în atenție, cu o cuvenită prețuire, marile valori ale muzicii noastre lirice.

Am început cu regretatul David Ohanesian, care venea la Iași la marile spectacole, văduvite deseori de valoroșii interpreți proprii care ajungeau destul de rar acasă, fiind angajați temporar la marile opere europene, plecați pentru a-și testa valoarea, dar și pentru a scăpa de starea materială precară din țară.

L-am onorat, de asemenea, pe inegalabilul Nicolae Herlea, care și-a sărbătorit jubileul celor cinci sute de apariții cu „Figaro” doar la Iași. Dar și alte personalități au fost sărbătorite

cu fastul cuvenit în capitala Moldovei, dar pe care nu le mai amintim din pricina spațiului tipografic restrâns.

Nu puteam sta, așadar, pe gânduri. Am acționat în vederea organizării unui eveniment cultural de răsunet. Știind că se încheie anul 2013 și apreciind că în tot cursul anului au avut loc în Iași manifestări deosebite, organizate de inițiatori cu tragere de inimă, cu participarea unui numeros auditoriu - cum au fost Festivalul Internațional de Educație, Gala Operelor Naționale, Festivalul Internațional de Literatură sau Săptămâna Muzicii Românești -, Asociația Prietenii Operei „Ion Goia” a inițiat o sărbătoare culturală ieșeană pentru sfârșitul de an.

Cu hotărârea de a reface tradiția de omagiere a personalităților naționale de largă recunoaștere, am propus invitarea Corului Național de Cameră „Madrigal” cu un concert de colinde, ca un arc peste timp în amintirea primului concert susținut în afara capitalei, după aproape zece ani de la înființare. Era vorba de evocarea inițiativei lui Marin Constantin de a interpreta colinde religioase în plin regim ateu.

Informații fiind că a fost încurajat în primul rând de Viorel Cosma, acceptat de Primul Secretar, a susținut cu vădită emoție primul Concert de colinde la Catedrala Mitropolitană din Iași, drept pentru care ne-am simțit a fi pe deplin recunoscători discipolilor marelui dispărut.

Deținând aceste informații și cunoscând că la 30 martie se împliniseră 90 de ani de la nașterea celui mai prolific documentarist pe tărâm muzical, constatând că au apărut doar puține recunoașteri publice, s-au demarat cu succes colaborarea cu Universitatea de Arte „George Enescu” în vederea acordării titlului de Doctor Honoris Causa lui Viorel Cosma.

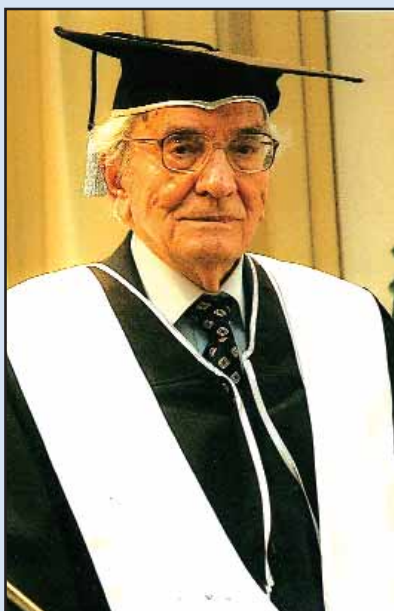
Invitând la Iași Corul Madrigal pentru un concert de colinde în preajma sărbătorii Nașterii Domnului, inițial s-a fixat data de 11 decembrie, dar când s-a aflat că pe data de 9 decembrie se va acorda titlul de Doctor Honoris Causa lui Viorel Cosma, data concertului a fost imediat devansată. Foștii săi elevi, mulți din strălucita formație, și-au exprimat dorința să-i fie alături prin intonarea imnului academic *Gaudeamus Igitur*, împreună cu muzicienii ieșeni oferindu-i ca ofrandă și un microconcert omagial.

Legătura de suflet a maestrului cu madrigaliștii e cunoscută, domnia sa fiind alături de părintele lor spiritual, Marin Constantin, de la primele apariții, din 1963, când s-a înființat Madrigalul, atât la Festivalurile Enescu, cât și la concertele importante de la Ateneul Român. Așa se face că Viorel Cosma a simțit nevoia să susțină un cuvânt de prezentare privind trecutul și rolul unui astfel de brand de țară cum este Corul Național de Cameră Madrigal.

În încheierea sărbătorii distinsului nonagenar, ca și onorurile acordate și celor 50 de ani împliniți în 2013 de la înființarea Madrigalului, a urmat un înțelept *laudatio* privind importanța sărbătorii culturale și onorarea ambelor evenimente și la Iași, susținut de părintele Constantin Sturzu, cu binecuvântarea I.P.S. Teofan Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

A urmat apoi, spre împlinirea deplină a recunoștinței, acordarea ordinului „Crucea Sf. Ierarh Dosoftei” atât profesorului Viorel Cosma, cât și Corului Madrigal, care a fost înmănată dirijorului concertului de succes al seriei, maestrului Voicu Popescu. Cu acest prilej, vicepreședintele Victorel Lupu a înmănat distinsilor sărbătoriți și Diploma de excelență din partea Consiliului Județean Iași.

Iubitorii muzicii, prezenți la concertul respectiv, au răsplătit fără rezerve cu vii aplauze atât pe conferențiarul nonagenar sărbătorit, care a iradiat multă simpatie colectivă, cât și cei 50 de ani de peregrinări ale artei românești, prin interpretări excepționale de larg ecou internațional, pe toate meridianele lumii.

PETRE CODREANU - 80

Al. I. BĂDULESCU

În miez de toamnă, reputatul om de știință muzicală – muzicolog, critic muzical și publicist PETRE CODREANU, a împlinit frumoasa vârstă de 80 de ani.

A văzut lumina zilei și razele minunate și binefăcătoare ale soarelui, în orașul Râmnicu-Sărat – localitate care în perioada 1952-1968 a făcut parte din teritoriul administrativ al fostei Regiuni Ploiești.

După ce a absolvit școala primară și studiile secundare la Liceul „Alexandru Vlahuță” din localitatea natală, în toamna anului 1955 se numără printre valoroșii studenți ai prestigiosului Conservator de Muzică din București. Aici, beneficiază de îndrumarea vestitilor maeștri ai creației și pedagogiei muzicale românești: Victor Giuleanu (teorie-solfegiu), Gheorghe Dumitrescu (armonie), Zeno Vancea (contrapunct), Tudor Ciortea și Dumitru Bughici (forme muzicale), Zeno Vancea, George Breazul și Adriana Sachelarie (istoria muzicii universale și românești), Tiberiu Alexandru și Emilia Comișel (folclor), Alexandru Pașcanu și Anatol Vieru (orchestrație), Ion D. Vicol (dirijat coral) ș.a.

Apreciind incontestabilă sa pregătire muzicală, în urma examenului de absolvire din vara anului 1960, tânărul muzician a fost repartizat în funcția de Documentarist la Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România. Din acel an devine și redactor la Revista Muzica – publicație de referință a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România. În această calitate, semnează numeroase articole, eseuri, cronici muzicale etc. care comentează, cu evident profesionalism, numeroase manifestări muzicale: concerte simfonice și de cameră, spectacole de operă și balet, recitaluri și lansări de carte etc. ce au loc, în mod constant, în viața muzicală din Capitală, dar și din alte centre culturale ale României.

Remarcat – pentru competența și seriozitatea dovedită în aceste activități, muzicologul Petre Codreanu este promovât, în anul 1963, în funcția de inspector de specialitate la Direcția Muzicii din Ministerul Culturii, unde se afirmă, fără echivoc, în domeniul îndrumării și coordonării instituțiilor de concerte și spectacole din Capitală și din țară, aflate în sfera de activitate a Ministerului Culturii. Rezultatele deosebite au constituit argumentele ce au decis numirea sa, în 1966, în importanta funcție de director adjunct

artistic la prima scena lirică a țării – Opera Română din București, apoi, din 1971, la cârma Teatrului Național de Operă din 1975 și până în 1982, când se află, prin transfer, în aceeași importantă funcție de director coordonator, dar la Opera Națională Română din București.

În aceste deosebite funcții artistice și de conducere ale celor mai reprezentative instituții de spectacole lirice din România, deși într-o perioadă grea – mai ales din punctul de vedere al autofinanțării, prin eforturi de dăruire și pasiune greu de exprimat în cuvinte, distinsul muzician Petre Codreanu a izbutit să promoveze anual un repertoriu echilibrat și tot mai performant, care a

fost în măsură să stimuleze constant potențialul de creativitate artistică al celor două instituții de elită din viața artistică a țării, atât în context național, dar și internațional.

Începând din 1982, reputatul muzicolog Petre Codreanu preia conducerea Sectorului de Studii Muzicale al primei instituții de concerte a României, Filarmonica „George Enescu” din București, pe care o coordonează mai bine de două decenii până la trecerea sa la pensie, cu câțiva ani în urmă (cu excepția anilor 1990 – 1991, când a fost reinstalat în funcția de director general al Operei Naționale a României).

Aici a izbutit să realizeze stagioni muzicale – eveniment, inclusiv pentru tineret și copii, în care au colaborat cele mai proeminente personalități ale artei interpretative românești din țară și străinătate. Repertoriul concertelor și recitalurilor a cuprins opusuri de excepție din toate marile epoci, genuri, școli și stiluri muzicale. Un loc special a revenit creației românești – clasice și contemporane, multe dintre primele audiții ale maeștrilor creației

contemporane, aflându-se pe afișele acestei instituții.

Timp de mai bine de o jumătate de veac, distinsul om de știință muzicală Petre Codreanu a semnat sute de articole, eseuri, cronici muzicale și prezentări de cărți și de discuri, recenzii etc., care au văzut lumina tiparului în reviste de specialitate: *Muzica*, *Contemporanul*, *Actualitatea muzicală*, *Teatrul*, *Spectacolul muzicii*, *Lucefărul*, *Libertatea*, *Săptămâna*, *Cronica* (Iași), *Tribuna* (Cluj - Napoca), *Astra* (Brașov), *Ateneum* (Bacău), precum și în presa centrală cotidiană dar și de peste hotare - *El Mendo* (Cuba), *Sovietskaia Musika* (Moscova) etc.

În această îndelungată și prestigioasă activitate, a redactat nenumărate programe de sală pentru concerte, recitaluri, spectacole de operă și balet etc.

La solicitarea forurilor de specialitate a colaborat la realizarea *Dicționarului Enciclopedic Român*, *Dicționarului de Termini Muzicali*, *Enciclopedia căminului* etc.

În cadrul dialogului cultural internațional a întreprins deplasări și studii de documentare în diverse țări europene cu importante tradiții muzicale (Cehoslovacia, Germania, Polonia, Italia, Spania, URSS, Franța, Elveția, Iugoslavia, Grecia și peste Ocean (Cuba) etc.

Distinsul muzician a dedicat câțiva ani din viață și nobile activități didactice, în calitate de profesor de istoria muzicii la unele instituții școlare din Capitală, pentru care a realizat și un manual în acest sens (pentru cls. a X-a, tipărit la Ed. Didactică și Pedagogică (1966, 1968)

Muzicologul Petre Codreanu a fost permanent legat și de viața muzicală din fosta Regiune Ploiești și din Jud. Prahova, colaborând efectiv, la solicitarea semnatarului acestor modeste rânduri, pentru susținerea unor interesante prelegeri în programele următoarelor manifestări de excepție: *Cursurile Universității Populare de Vară „Nicolae Iorga”* (1975 – 1978, 1990 - 1996), *Zilele Culturii Tezaur Prahovean* (1970 - 1996), *Festivalul Național (Internațional) al Tinerilor Dirijori de la Bușteni și Sinaia* (1981 – 1996), aniversarea dirijorului magician Marin Constantin și prof. univ. Emilia Comișel și recent pentru lansarea volumului „Cultura muzicală în structura muzicală pe teritoriul jud. Prahova”, autor prof. dr. Al. I. Bădulescu.

În acest ceas sărbătorec, îi adresăm maestrului Petre Codreanu, cele mai sincere urări de sănătate și putere de muncă, tinerețe fără bătrânețe pentru a desăvârși toate proiectele aflate pe agenda și masa sa de lucru.

La mulți și fericiți ani, stimate maestre **Petre Codreanu!**

Nicolae Herlea – carisma umanismului vocal

Stephan POEN

Vocea este cel mai frumos dar făcut omului de către natură prin divină binecuvântare iar Nicolae Herlea rămâne unul dintre cei mai dăruți fii ai națiunii noastre. În prag de seară, în ajun de primăvară, această voce s-a sublimat într-o rază de lumină ale cărei unde a purtat în eternitate spiritul celui care intrase de mult în marea carte a istoriei. Trista veste a pornit cu repeziciune declanșând fiorii emoției umezite de lacrimile celor mulți care s-au bucurat cu fascinată uimire de unicitatea fenomenului vocal aureolat de profunzimea expresivă cu care Nicolae Herlea a dăruit generos magnificul său mesaj de artă și omenie.

Născut la 27 august 1927, la București, într-o familie de oameni gospodari și sensibili, Nicolae Herlea a primit o educație a cărei trănicie s-a bazat pe bunul simț și respectul față de valorile fundamentale ale vieții la temelia cărora stau răbdarea și tenacitatea muncii.

La vârsta de 16 ani, de ziua onomastică, mama sa îi dăruiește un patefon și o colecție de douăzeci de discuri; acest dar avea să fie determinant pentru destinul vieții sale. Primele două discuri făceau să răsună în casa lor două voci pe care Nicolae Herlea le va iubi și aprofunda toată viața: Enrico Caruso și Beniamino Gigli. Mi-a vorbit foarte mult despre efectul produs de

aceste două voci asupra ființei sale și asupra evoluției sale în viitoarea sa carieră artistică. Dacă prin vocea lui Enrico Caruso avea să cunoască fenomenul vocal ce generează un fenomen sufletesc, vocea lui Beniamino Gigli îl confrunta cu delicatețea sufletească ilustrată în expresia vocală. Din amplele povestiri care mi le-a dăruit generos printr-o Prietenie unică, am înțeles că Nicolae Herlea a asimilat de foarte tânăr esența fundamentală a aceluși fenomen de rezonanță prin care sufletul și vocea devin o entitate unică și

binecuvântată. Această perfectă rezonanță dintre suflet și voce l-a urmărit și l-a călăuzit în mirabila parabolă a devenirii sale artistice. Datorită revelației produse de această rezonanță, chiar dezvoltarea fizică a vocii sale s-a înscris pe o traiectorie evolutivă deosebită conferindu-i un profil sonor și timbral cu totul neobișnuite care aveau să-l impresioneze foarte mult pe viitorul său profesor, baritonul Aurel Costescu – Duca al cărui discipol a devenit la Conservatorul „Astra” și apoi la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București. Maestrul a înțeles valoarea absolută a vocii tânărului Herlea aplicându-i cu gravitate și severitate un regim auster de vocalize, atât la clasă cât și în privat, care a durat ... trei ani cu totală interdicție de a se aventura în piese de repertoriu până la momentul considerat oportun. Nicolae Herlea s-a supus cu încredere și respect concentrându-se în timpul lecțiilor la exerciții între care dominante erau acelea pe o singură notă îndelung emisă pe vocala „A” și care ajunseseră treptat să fie executate pe întregul ambitus în mezzoforte ca crescendo și decrescendo bine supravegheate. În urma acestor trei ani de răbdare, Nicolae Herlea avea să obțină perfectul instrument al uneia dintre cele mai desăvârșite vocalități din istoria universală a teatrului liric. După o perioadă de studiu a

repertoriului, în urma audițiilor la care a participat, Nicolae Herlea a fost angajat la Opera Română din București. Debutul său absolut a avut loc la 14 aprilie 1950 în rolul Silvio din opera „Paițe” de Leoncavallo avându-i ca parteneri pe soprana Dora Massini (Nedda), tenorul Garbis Zobian (Canio), baritonul Petre Ștefănescu – Goangă (Tonio), tenorul Valentin Teodorian (Beppe) sub bagheta dirijorului Egizio Massini.

După succesul extraordinar de la debutul absolut, frumusețea vocală, muzicalitatea și talentul scenic nativ i-au stimulat acumulări repertoriale prilejuindu-i succese răsunătoare în cele mai importante roluri de bariton din operele școlilor italiană, rusă, franceză. Treptat începe să se afirme atât la Opera Română din București cât și în celelalte teatre lirice ale țării; încep imediat turneele în țările vecine, la început, pentru ca treptat cariera sa să se desfășoare intens în aproape toate țările europene și o serie de importante teatre din continentele american și asiatic.

Nicolae Herlea rămâne în istoria teatrului liric primul bariton român afirmat pe cele mai mari scene de operă ale lumii precum Teatro alla Scala din Milano, Metropolitan Opera din New York, London Royal Opera, Opera din Paris, Opera de Stat din Viena, Teatrul Liceo din Barcelona.

La Teatro alla Scala din Milano, după debutul în rolul lui Rodrigo din „Don Carlo” de Verdi și interpretarea lui Figaro din „Bărbierul din Sevilla”, interpretează rolul Valentin la prima producție în limba originală cu „Faust” de Gounod din istoria teatrului. La Metropolitan Opera din New York, după debutul în „Don Carlo” de Verdi, se afirmă în „Lucia di Lammermoor” de Donizetti, „Faust” de Gounod, „Bărbierul din Sevilla” de Rossini și debutează în „Paițe” de Leoncavallo (rolul Tonio) și în operele verdiene „Rigoletto” și „Forța destinului”.

Din repertoriul său mai fac parte titluri de mare importanță ale vocalității de bariton: „Traviata”, „Trubadurul”, „Bal mascat” de Verdi frecvent interpretate dar și „Aida” sau „Otello” de Verdi interpretate doar în străinătate în anumite producții de importanță foarte mare. „Evgheni Oneghin” și „Dama de Pică” de Ceaikovsky, „Kneaz Igor” de Borodin, „Boris Godunov” de Mussorgsky, „Carmen” de Bizet, „Andrea Chénier” de Giordano, „Tosca” de Puccini, au fost opere care i-au prilejuit un foarte mare succes de public și de critică atât în țară cât și peste hotare.

A colaborat cu dirijori precum Herbert von Karajan, Gabriele Santini, Alberto Erede, Kurt Adler, Giuseppe Morelli, Lorin Maazel, Nello Santi, Giuseppe Patané, Georges Prêtre, Horst Stein, Kiril Kondrashin, Egizio Massini, George Georgescu, Jean Bobescu, Constantin Silvestri, Cornel Trăilescu, Constantin Petrovici, Isosif Conta. A avut ca parteneri cele mai mari personalități ale artei cântului din țară și din străinătate: sopranele Leonye Rysanek, Antonietta Stella, Sena Jurinac, Virginia Zeani, Joan Sutherland, Gabriella Tucci, Anna Moffo, Montserrat Caballé, Raina Kabaivanska, Grace Bumbry, Ghena Dimitrova, Roberta Peters, Mirella Freni, Magdalena Cononovici, Maria Slătinaru-Nistor, Ileana Cotrubaș, Marina Krilovici, Silvia Voinea, Eugenia Moldoveanu; mezzosopranele Giulietta Simionato, Elena Cernei, Zenaida Pally, Fiorenza Cossotto, Viorica Cortez, Teresa Berganza; tenorii Mario Del Monaco, Richard Tucker, Franco Corelli, Giuseppe Di Stefano, Carlo Bergonzi, Nicolai Gedda, Placido Domingo, Sandor Konya, Dimiter Uzunov, James Mc Cracken, Luigi Alva, Cornel Stavru, Octavian Naghiu, Ludovic Spiess; bașii Nicola Rossi-Lemeni, Cesare Siepi, Nicolai Ghiaurov, Giorgio Tozzi, Ivan Petrov, Theo Adam, Marti Talvela. S-a bucurat de colaborarea și prețuirea unor

mari regizori precum Margarita Wallman, Jean Louis Barrault, Jean Pierre Ponnelle, Jean Rânzescu, George Teodorescu, Eugen Gropșeanu, Hero Lupescu.

Pe lângă rolurile marelui repertoriu de operă, Nicolae Herlea și-a exprimat crezul artistic și uman și în repertoriul liedului, cântecului românesc și al canzonettei; în aceste memorabile interpretări, starea sa sufletească s-a integrat minunat în tensiunea estetică dintre sunet și cuvânt.

Pentru prima dată l-am urmărit în sala Operei Române din București în rolul Figaro din „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, rol pe care l-a interpretat de peste 550 de ori în întreaga lume. Încă de la primele sunete emise din culise, am simțit în masa de public fiorul acelei așteptări pline de emoție și de dragoste. Am fost uimit de forța sonoră a glasului său magnific emis cu o relaxată ușurință a cărei

alături de R. Briban și M. Nicolesco

elasticitate punea în valoare un vibrato fascinant admirabil modulată în nuanțe timbrale de la cele mai strălucitoare la cele mai întunecate.

Treptat, l-am admirat în toate celelalte roluri ale repertoriului său. Linia nobilă a cantilenei verdiene era de o eleganță absolută care culmina într-o seducătoare expansiune a acutelor sale legendare. În aria „Cortigiani, vil rozza donnata” din „Rigoletto” de Verdi atingea un paroxism care declanșa un entuziasm uriaș. Prologul lui Tonio din „Paițe” de Leoncavallo era grandios iar acel la bemol care culmina în motivul „... al pari di voi

Puccini o interpretare de referință unanim apreciată de parteneri, critici și de public. În Marchizul de Posa din „Don Carlo” de Verdi, așa cum avea să-mi mărturisească, interpreta rolul propriului său profil etic și moral iar în monologul lui Gérard din „Andrea Chénier” de Giordano ilustra propria filosofie de viață în fața relativității revoluțiilor și a panteonului care ar trebui să devină umanitatea.

Încă de pe vremea studenției am avut fericirea să leg o trainică prietenie cu Nicolae Herlea care m-a onorat și m-a stimulat enorm în devenirea mea umană și profesională. La un moment dat, am pornit prin lume pe unde m-a purtat destinul cunoscând personal pe mulți dintre celebrii săi parteneri pe scenele lumii; peste ani, ne-am regăsit și am continuat o prietenie a cărei stare emotivă și spirituală se menținuse fără întrerupere.

O experiență fantastică mi-a fost dat să trăiesc alături de Nicolae Herlea la edițiile Festivalului și Concursului Internațional de Canto Hariclea Darclée creat la Brăila de marea noastră artistă, soprana Mariana Nicolesco. Din anul 2004 am devenit membru al juriului pe care Nicolae Herlea l-a prezidat încă din 1995. Atât edițiile Festivalului și Concursului cât și sesiunile de master classes la care era invitat, deveniseră pentru Nicolae Herlea un ritual estiv al bucuriei de viață și de artă, al stimei și dragostei exprimate de toată lumea. Plăcutele emoții începeau cu ceva timp înainte; voiajurile cu mașina, sosirile, primirea entuziastă, perfecta organizare a desfășurării, mesele festive încununate de evocări, povestiri, comentarii, veselie și bună dispoziție. Nu voi uita momentul în care Nicolae Herlea, într-o seară, și-a exprimat unicul regret al carierei, acela de a nu fi cântat cu Mariana Nicolesco. Port în suflet momentele petrecute împreună în loja oficială din teatru sau pe esplanada Dunării, la interviuri de radio și televiziune, la deliberările juriului, la analizele interpretărilor. Cele mai frumoase aniversări ale marelui artist Nicolae Herlea au avut loc la Brăila, din inițiativa plină de dragoste și admirație a incomparabilei Mariana Nicolesco, în prezența entuziastă a brăilenilor și a tinerilor artiști participanți la edițiile Concursului Internațional de Canto Hariclea Darclée. Așa a fost la împlinirea a 75 de ani, la împlinirea a 80 de ani și la aniversarea a 85 de ani a marelui nostru artist din 2012 când a fost și ultima sa apariție în public. Nu voi uita niciodată emoțiile trăite în timpul conferinței pe care i-o dedicasem; în timpul proiecțiilor filmelor cu interpretările comentate de mine, Nicolae Herlea și Mariana Nicolesco, ținându-se de mână, vibrau cu ochii umezi la momentele mărețe de artă pe care publicul le omagia cu aplauzele sale entuziaste. Iar după înmânarea Medaliei și a Diplomei de Onoare Hariclea Darclée, a urmat o cină de gală care a culminat cu un falnic tort sărbătoresc și o șampanie ce a catalizat un coral „Mulți ani trăiască” încunurat de un *sol natural* emis de Nicolae Herlea la 85 de ani cu aceeași vigoare din carieră. După patru luni, avea să părăsească Bucureștiul pentru totdeauna fapt pe care mi l-a împărtășit într-un moment de presimțire. Am comunicat permanent telefonic până în urmă cu câteva zile ...

Încerc senzația unei singurătăți apăsătoare. Mă refugiez în noianul de amintiri. Păstrez în suflet dar și în zecile de îndelungi imprimări, emoțiile și colocviile noastre despre viață și artă, despre oameni și evenimente, despre voci și vocalități, despre roluri și teatre, despre compozitori și parteneri, despre principiile fundamentale ale profilului său spiritual. Sunt dialoguri de suflet care mi-au prilejuit revelația misterului existențial a personalității sale și aprofundarea minuțioasă a tuturor mecanismelor de gândire și simțire ale trăirilor sale artistice ilustrate prin verbul său vocal. Aceasta este

prețioasa moștenire pe care mi-a lăsat-o artistul, prietenul și omul Nicolae Herlea destinată unei ample monografii gândită împreună, dar pe care va trebui să o prepar postum singur de aici înainte, purtându-l în suflet cu toată dragostea și admirația.

alături de Elena Cernei

... „ electriza publicul așa cum se poate constata și în înregistrarea live de la debutul în rol la Metropolitan sub bagheta lui Nello Santi, alături de Franco Corelli. Accentele dramatice și sublinierile lirice de o genială expresivitate au făcut din rolul Scarpia în „Tosca” de

Dragoș Alexandrescu

Olguța LUPU

Maestrul Dragoș Alexandrescu – protodiacon, teoretician, compozitor și bizantinolog, reprezentant de excepție al învățământului muzical universitar românesc – a trecut la cele veșnice, dar nu ne-a părăsit. Și nu ne va părăsi niciodată, întrucât a devenit parte intrinsecă din ceea ce suntem noi astăzi. E performanța la care poate ajunge doar un muzician și un dascăl de mare altitudine, așa cum foarte rar apar printre noi.

De-a lungul celor 54 de ani petrecuți la catedră în Universitatea Națională de Muzică din București, maestrul Dragoș Alexandrescu a elaborat lucrări teoretice și didactice care constituie pietre de hotar pe tărâmul Teoriei muzicii. În paralel, prin creația sa muzicală, concretizată în lucrări simfonice, vocal-simfonice, camerale și mai ales corale, majoritatea de inspirație religioasă sau folclorică (reunind astfel cele două izvoare de spiritualitate care se împletesc pentru a forma graiul muzical românesc), s-a afirmat ca o personalitate importantă în componistica românească, iar premiul acordat de Uniunea Compozitorilor în 2004 a încununat un șir lung de reușite.

Dar, poate mai semnificativ decât orice altceva, maestrul s-a transformat, pentru noi toți – colegii și discipolii săi –, într-un model ideal al muzicianului-dascăl. Îmbinând armonios rigoarea și blândețea, creativitatea și autodisciplina, exigența și empatia, perfecționismul acritic și dragostea

infinită pentru muzică, maestrul ne-a predat cea mai importantă lecție: devoțiunea supremă pentru arta sunetelor, responsabilitatea extremă a fiecărui cuvânt sau gest, a fiecărei priviri. Căci muzicienii-dascăli, părea a ne spune maestrul Dragoș Alexandrescu, sunt chemați nu doar să contruiască profesioniști într-ale muzicii, ci să zidească un soi special de oameni, capabili să transmită celorlalți sensul înfiorat ascuns în țesăturile de sunete.

Nu putem decât să încercăm, cu adânc respect, să-i pășim pe urme, profund recunoscători pentru tot ce a însemnat în devenirea noastră. Fie ca amintirea lui să lumineze, să inspire, să călăuzească și să înobileze gândurile celor care l-au cunoscut! Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Emil Simon

Grigore CONSTANTINESCU

În 25 februarie s-a stins lumina vieții marelui senior al baghetei, Maestrul EMIL SIMON, cel ce a fost, timp de 40 de stagioni, dirijorul fidel al Filarmonicii "Transilvania" din Cluj. O personalitate a vieții muzicale clujene, artist admirat de iubitorii muzicii în spațiul cultural național și pe meridianele concertisticii internaționale, un șef de orchestră rafinat, excelând în muzica franceză, în mari lucrări vocal-simfonice și în acompaniamentele soliștilor vocali și instrumentali din toate generațiile. Discipol al dirijorului Antonin Ciolan, laureat cu Marele premiu al Concursului de Tineri dirijori de la Besançon, în 1964, la cea de-a XIV-a ediție, a început, ca urmare a acestui succes, o strălucită carieră internațională. Prezențelor sale pe podiumul marilor instituții muzicale din țară li s-au adăugat colaborările cu prestigioase ansambluri din Europa, America și Extremul Orient, turnee de succes cu Filarmonica clujeană întreprinse în întreaga lume. Emil Simon a studiat și compoziția cu Sigismund Todută și a urmat, pentru perfecționare,

cursurile de măiestrie ale școlii pariziene cu Nadia Boulanger, Manuel Rosenthal, Olivier Messiaen, ulterior la Praga și Stockholm cu Sergiu Celibidache.

Repertoriul său vast a inclus peste 3000 de titluri, interpretate în 1500 de concerte, abordând muzică din toate stilurile și epocile, cu un accent deosebit asupra muzicii contemporane (700 de prime audiții de muzică românească și

universală), multe din lucrări fiind înregistrate la radio și televiziune sau editate pe discuri.

Emil Simon a fost deseori invitat în jurii ale unor competiții internaționale din Italia, Germania, Ungaria și a susținut cursuri de măiestrie la diverse universități. Promovarea cu profesionalism a valorilor componistice i-a adus „Premiul de excelență” în domeniul culturii, acordat de publicațiile clujene, ca și onoarea de a fi selectat printre cele 2000 de personalități proeminente ale culturii secolului XX de către Universitatea Cambridge. În anul 2001 a fost ales Cetățean de onoare al orașului Cluj Napoca. Președinția României i-a decernat Ordinul „Serviciu Credincios” în Grad de Cavaler. Aparent o persoană distantă și severă, maestrul a fost un om de o rafinată cultură capabil a se impune prin profesionalism și atitudine, bunătate manifestată mai ales în preajma celor cu care rezona. Alături de violonistul Ștefan Ruha, a devenit un simbol al Filarmonicii și muzicii clujene. Imaginea sa precum și învățămintele dobândite de la maestrul Emil Simon vor rămâne pentru eternitate în sufletele multor generații de muzicieni și foști studenți ai Academiei de Muzică „G.Dima”. Dumnezeu să-l odihnească în pace...

Ice Age 4, critica Europei și relevanța muzicii

Marin MARIAN

Ice Age 4: Deriva Continentelor este un film foarte american. Găsim în el, ca în celelalte trei filme-secvențe, numeroase clișee tipice. De pildă, obsesia pledoariei pentru „valorile familiale”, și mai ales „apologia familiei”, dusă și aici la paroxism. Și solidaritatea de tip melting-pot, acceptarea și stimularea Diferenței/alterității este o pledoarie – aici ca în excesiv de multe filme americane (în Europa luând o formă mai subtilă, pe care am și numit-o „realism civic”). Dar să fie americanii sănătoși – în sensul acestor două teze care-i fac egali pionieri și campioni la extrem! Ce este mai important pentru europeni, în filmul acesta, este faptul că, pentru prima oară în mod mult mai evident, filmul este unul despre Europa.

Căci el pune în scenă, desigur, până la caricatură, ceea ce antropologii ar putea numi imagologie, discurs critic despre Europa ca alteritate. Spun ca alteritate fiindcă în film nu avem o ilustrare flatantă a Europei, de tip eurocentrist, așa cum este obișnuit/instinctual pentru orice european. Căci insiderii, adică reprezentanții direcți ai Europei, așa am apucat: să ne protejăm inclusiv metehnele, pentru a căror scuză nu ne dăm înapoi de la orice fabricațiune a minții, de la sofismele cele mai mistificatoare. Dar America, ca și alte continente de altfel, este plină de insatisfacție cu privire la unele/multe moșteniri europene datorite/impuse întregului mapamond. Iar în *Ice Age 4* aceste critici, chiar dacă refac/ilustrează clișee, provin și ridică la o cotă de mare vizibilitate tocmai această critică fundamentală.

Este drept, primele trei filme ale secvențialului erau povești *comunitare* într-un sens mai discret, ca atare putând ușor scăpa filmografilor, fiind pricepute de toată lumea drept filme drăguțe, despre începuturile lumii în genere (o lume după chipul și asemănarea societății umane inclusiv de astăzi). Cel puțin prin nemuritoare, indestructibilă veșnică, parabolă a lăcomiei nemărginite, am fi putut crede că „Epoca de Gheață” ridiculizează omul etern, primitivul instinct de a avea, a poseda, a acumula. Și puteam rămâne la amuzament, fiindcă fabula care este filmul, „vorbind” despre lăcomia în sine, a tuturor, de fapt pare că nu se referă la nimeni anume. Abia acum însă, cu cel de-al patrulea film din seria Epocii de Gheață, atât prin câteva mituri esențiale ale Europei, cât și prin sau mai ales prin utilizarea ca fundal muzical a Imnului Europei, tot ce poate fi morală (a fabulei filmului) țintește precis către Europa.

Desigur, aceeași indestructibilă veșnică – Lăcomia – revine. Numai că de data asta ea nu mai face doar interludii hazlii, aproape aleatoare sau divagaționiste. Incidența micului animal mai tare ca moartea (lăcomia – păcat letal) este de data asta epică. Aici, actele lăcomiei chiar contribuie la *deriva* catastrofică, mondială (susținând astfel titlul acestui episod). Iar inocentul, galesul mit al Atlantidei, adică al oricărui paradis sau utopie socială (nu doar un mit reprezentativ – dacă nu chiar fondator – al gândirii sociale și filosofice europene, dar inclusiv o permanentă a culturii reflexive și sociopolitice a ultimelor două milenii europene), este demantelat aici tocmai de numirea lăcomiei ca sursă apocaliptică.

Desigur, în ultimii 15-20 de ani ne-am obișnuit să punem numeroase necazuri ale Europei, inclusiv recentul risc al

distrugerii monedei euro, pe seama crizei economice pornite din SUA. Mai ales că numeroase jafuri financiare, speculații bursiere oneroase și fraude bancare efectuate în SUA au ajuns cu răsunet la cunoștința publicului mondial. Dar răul economiei și al politicilor americane, afectând precarul „echilibru” mondial, nu este nicidecum unul datorat *culturii* americane, *omului* american. Cine neagă lucrul acesta o face numai fiindcă ignoră faptul că *omul* nord-american și cultura nord-Americii contemporane sunt un transfer european, o moștenire europeană *extrem de directă* și de dată istorică (relativ/destul de) recentă. În termeni de cultură, sensibilitate sau profil uman, SUA este (adesea doar) extensiunea transoceanică a Europei, desigur evoluată diferit, în timp ce Europa a rămas în chip tradiționalist/conservator pe traseele sale determinate istoric (continuând în secolul 20-21 ceea ce a apucat să pună la cale în veacurile anterioare).

Spre exemplificare, consumismul și patima (compulsivă a) lui „a avea” fără măsură, este văzută de mulți – inclusiv în SUA – ca o alienare, ca „sursă a Răului”. Numai că dorința de parvenire, posedare sau acumulare exponențială țin de un instinct primar, iar acesta își află în Europa cea mai elocventă cultură și istorie. Din Europa a ajuns el în America ultimelor sute de ani, așa că unii americani ar putea fi îndreptățiți să continue a arăta înspre Europa (istorică și contemporană), ca leagănul cultural, uman sau psihoatitudinal al multor riscuri sau hibe.

Desigur, fiecare ins are aici o opinie diferită, mai ales cei care citesc oricui text (nu doar pe acesta de față) nicidecum pentru a-l urma și înțelege pe autor, ci doar pentru o confirmare a propriului monolog sau pentru o polemiza imaginar întru salvarea propriilor idei (o postură psihomentală iarăși tipică egocentricului și belicosului european). Numai că, într-un film precum *Ice Age 4: Deriva Continentelor*, poziția morală/moralizantă americană, punând apocalipsa Terei pe umeii Europei, vrea să indice „natura răului” în om, și mai ales în acel om care e ilustrat la maxim de către istoria și cultura Europei.

În film, Imnul Europei apare atunci când veșnică (lăcomia) vede în fundul mării Ghinda Făgăduinței. Imnul este redus la semnale scurte, dar deja... promițătoare. Apoi, atunci când monștii-siemă îi atrag spre moarte pe toți eroii pozitivi ai filmului (la un moment dat sirenele criminale se vor transforma ele însele în ghinde de aur verde), Imnul Europei se aude și mai consistent. Aici, așadar, Imnul nu mai sprijină Lăcomia, ci mai degrabă Iluzia. Poate că în Iluzie pot fi incluse și eroarea, cultura excesivă a senzațiilor, senzaționalul sau senzaționalismul facil, atât de caracteristice culturilor de factură europeană (incluzând aici și nordamericanismul).

Poate că sugerarea Europei drept iluzie, falsă sau fragilă Țară a Făgăduinței, seducătoare monstruoasă, ori cel puțin climat de risc maximal, este dură. Dar prezența Imnului, evocând și chiar identificând Europa (prin ceea ce ea însăși și-a ales ca oglindă), asta face.

Prezența Imnului este – ca să vorbim copilărește – *pozitivă* atunci când el face tema celebrării victoriei împotriva piraților, obținută și aceasta prin solidaritatea cu cele mai mărunte vietăți. Dar oda Imnului irumpe la descoperirea Atlantidei, tărâm idealist, de armonie și frumusețe paradisiacă. Și devine marțial atunci când lăcoma veșnică începe distrugerea insulei. „Ridică-te deasupra dorinței primare, fii mai mult decât un rozător” – este fraza care rezumă sau caricaturizează absolut orice predică sau religie. Dar ea, adică orice predică sau religie, devine ridicolă nu doar în contextul vizual (al catastrofei de pe ecran), ci și în contextul acustic, al bravei/ode bethoveeniene. Apoi, după scufundarea Insulei, nașterea/generalizarea marelui deșert este imaginea cu care filmul se termină. Acest final nu are în zglobiu-marțialul Imn al Europei un appendix marginal, dispensabil, ci dincontră, un germene fondator.

În contextele în care filmul utilizează Oda Bucuriei, alias Imnul Uniunii Europene, această muzică apare doar ca basm fals sau ironic, de adormit copii. Iar lucrul acesta, venind din partea foștilor europeni (sau pseudo-noneuropenilor) care sunt americanii, arată clar că orice măgulitoare autoreprezentare, așternută idealist peste traume/drame, împătımiri, fracturi, inconsecvențe sau inconsistențe, este subțire, ipocrită.

Varză à la TVR

Ana-Maria SZABO
Marius GHERMAN

E foarte greu să te pronunți atunci când n-ai termen de comparație, când nu cunoști piesele respinse, dar e clar că au dreptate din plin cei care afirmă că nu poți asculta și decide fără cusur atunci când trebuie să alegi 12 titluri din aproape 160, în numai 2 zile! Calculați ce înseamnă să audiezi 80 de melodii într-o zi: mai poate oare judeca obiectiv un jurat în asemenea condiții? Așa încât unii chiar se întreabă dacă piesele lor au fost cu adevărat ascultate, neexistând nici o transparență. Mai grav este că nici nu se știe CINE a făcut selecția, aspect incredibil, în condițiile în care oamenii au plătit, fiecare, 200 de lei înscrierea și au deci tot dreptul să pretindă lămuriri.

“Un Caritas de prost gust”

Așa cum consemnează “Jurnalul național”, “Nu se știe cine a ales, nu se știe nici cum au fost alese piesele, fie după ureche muzicală, fie după alte criterii (ne)profesionale”. Ultima afirmație poate avea legătură cu o nouă gafă făcută de TVR, după cele din anii trecuți, când în juriu erau profesori cu elevi în concurs: Bere Gratis s-a calificat în finală, soția lui Mihai Georgescu, liderul grupului, Liana Stanciu, fiind “șefa” Eurovision în acest an, din partea TVR (trecem peste faptul că ea ocupă o funcție importantă și la un post FM

Renée Santana, Mike Diamondz

de radio unde să dai cu tunul și nu se difuzează muzică ușoară românească). Nu era mai simplu să se evite un asemenea conflict de interese? Ozana Barabancea a și declarat, de altfel: “Să terminăm cu nepotismul măcar atunci când e vorba de concursuri suportate din bani publici!”. Edificatoare este scrisoarea deschisă pe care Marius Popa (a nu se confunda cu Marius Cristi Popa, cel care compune pentru Marina Voica, Fuego, Adrian Daminescu, Ileana Șipoteanu) a trimis-o președintelui TVR. Expeditorul se autocaracterizează cu umor “un compozitor obscur cu pretenții de artist”, dar el este de mai bine de 15 ani compozitor,

instrumentist și solist vocal la formații cunoscute cum ar fi Foișorul de foc, Spin, Latin Expres, Jukebox, Popas Band. Între altele, el scrie: “Simt că am participat la un Caritas de prost gust. Nu am nici măcar siguranța că piesa mea a fost ascultată. Dacă ar fi fost așa, aș fi știut cine a făcut parte din juriul care a făcut selecția și, mi se pare de bun simț, aș fi aflat notele pe care cântecul meu le-a obținut în cursul jurizării. Țineți totul

atât de secret, încât îmi este foarte greu să cred că plicul pe care l-am trimis a fost deschis”. Cum au fost 159 de piese înscrise, TVR a încasat nu mai puțin de 31.800 de lei, din care a putut plăti fantomaticul juriu și a mai păstrat ceva și pentru “varza” de la Brașov... Dar cum între cele 12 cântece selecționate au fost unele de-a dreptul slabe, nu ne putem împiedica să ne întrebăm cum au fost piesele respinse interpretate de VH2, Matilda Pascal Cojocărița alături de Cobzality, Andreea Olariu, Alexandra Crăescu, Tudor Turcu, Blaxy Girls, Ozana Barabancea, Andrei Leonte, Dan Helciug? Vom afla în timp... Încă înainte de a se stabili că va fi piesa care va merge la Copenhaga din partea României, Gabriel Cotabiță a spus despre “Miracle”: “Pe mine nu m-a convins. L-am văzut și pe viu, nu m-au scos din papuci. “Miracle” nu este “Playing with fire”, nici ei nu par a mai avea chimia de acum câțiva ani. Autorii, vreo 4 (norvegiano-suedezi, N. A.), par a fi scris câte o parte separat și după aceea Ovi a venit și a pus crâmpiele laolaltă. Piesa nu curge firesc și se termină jos”. Pe vremuri, în timpul Revoluției culturale, în China se lansase sistemul operelor scrise în colectiv, în comun, de cât mai mulți oameni. Dar ce-or fi făcut patru autori la o piesă de 3 minute?

3 în 1

Dar cei de la TVR și-au dat cu adevărat în petic la marele spectacol găzduit de sala Teatrului Dramatic din Brașov, acolo unde pe vremuri, în intervalul 1968-1971, au avut loc primele ediții ale “Cerbului de aur”. Cum de fapt în program era anunțată lansarea noii grile, s-a făcut o varză a la... Brașov, amestecându-se “Cerbul”, Eurovision și protagoniștii noii grile, de nu s-a mai înțeles nimic! Dar s-o luăm sistematic, notând că mai toți cei utilizați ca moderatori erau necunoscuți și

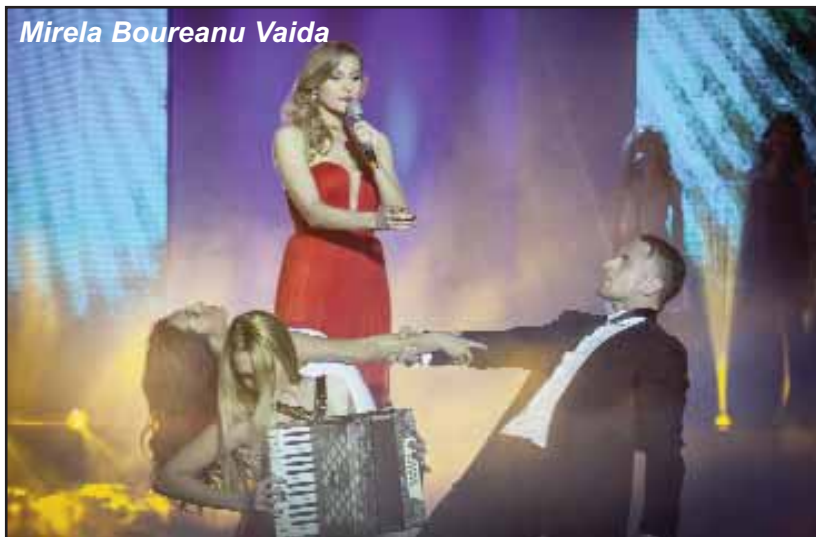
mai ales necircumscriși ariei divertismentului, ceea ce i-a pus uneori în situații hilare (vezi Mircea Dinescu). La "primire", în fața teatrului, se aflau o tânără lipsită de clasă, care vorbea tot timpul, nelăsându-l pe mustăciosul cu pălărie pe ochi să zică și el ceva (am înțeles că bietul om e de la o emisiune rurală, deci ca nuca-n perete). Apoi, pe scenă, a venit un cuplu de la Știri (de ce nu Mircea Radu, Andreea Marin sau Ramona Bădescu? Erau mai familiarizați cu genul), care predă microfonul unei alte necunoscute, care va introduce... introducătorii, ca să zicem așa, pentru că pentru fiecare piesă venea un realizator TVR. Fata în cauză (am aflat că se numește Nicolle Stanesu, sperăm că am scris corect), desființată de designeri, pe drept cuvânt, pentru apariție (dar ce-au păzit stilistii de la TVR?), ne-a agasat cu repetatele îndemnuri "Haideți să-i aplaudăm!" și cu scuzele anticipate pentru "bâlbe" (știa ea ce știa), dar a făcut o serie de greșeli (de pildă Luminița Dobrescu n-a triumfat la prima, ci la a doua ediție a "Cerbului", iar Corina Chiriac nu a câștigat "Cerbul de aur") și ne-a zgâriat auzul cu "pozitivism", "fantastic de mare" sau "întrerupem acest moment pentru un moment", pentru ca la final să exclame în delir: "Știu că v-am cucerit!". Nu, stai liniștită, nu ne-ai cucerit... Legătura cu "Cerbul" de altădată, ca ambianță, a fost aproape inexistentă: dispăruse fosa în care se afla orchestra dirijată de Sile Dinicu (ce emoție la reascultarea semnalului!), scenografiile ridicaseră o nouă scenă, prea înaltă, alunecoasă ca un patinoar, prevăzută cu trepte inutilizabile și cu o "limbă" laterală care a dus la teribilul accident al Alexandrei Cepraga, iar spectatorii stăteau pe... scaune (de ce nu în picioare?). Între cei care au anunțat finaliștii s-au numărat Iuliana Marciuc (care a greșit numărul piesei), Iuliana Tudor (atenție, "periplu" se referă la o călătorie pe mare și nu era cazul...), Eda Marcus, Tudor Furdui, Alina Stancu, Moise Guran, Miruna Munteanu, o doamnă nefotogenică de la "Sănătate" (dar de ce nu Marina Almășan?), Mircea Dinescu, semn că TVR, în viziunea actualului președinte, divertismentul muzical nu prea va mai avea

Anca Florescu

loc. Ne-am bucurat sincer că autorii noștri au început să reconsidere limba română, prin piesele "Fiorul iubirii", muzică și text Virgil Popescu (o piesă rafinată, intimistă, cântată perfect de Silvia Dumitrescu – cum a putut un juriu "de specialitate" să-i dea ZERO puncte? Ne mai mirăm de ce compozitorii profesioniști ocolesc acest concurs...), "Dacă tu iubești" de Jimmy El Lako, versuri Rareș Borlea (devenit în viziunea TVR... Borcea, în așteptarea sentinței!), alias cunoscutul Raoul (solistă Naomi, fostă Florin Moldovan – a cântat bine) și "Despre mine și ea" (Bere Gratis). Să mai spunem că s-au clasat pe locurile 12, 11, respectiv 7? Ne e rușine cu limba strămoșească... Notabil este faptul că între cei care au candidat (căci este un concurs de creație, nu de interpretare) i-am întâlnit, înafara lui Virgil Popescu, pe Mihai Alexandru, Gabriel Băruță (acesta e numele corect), Eduard Cărcotă, Bogdan Tașcău (a fost câștigător cu ani în urmă, în egală măsură component al grupului Todomondo). Piesa lui Mihai Alexandru, locul 6 la final (6+4, primele fiind punctele la juriu, ale doilea la televot), a fost una din cele mai bune din concurs, compozitorul mizând și la actuala ediție pe "nepoata" lui Carlos Santana (am înțeles că "unchiul" nici n-o cunoaște!), mexicanca Renée Santana, căreia i l-a alăturat pe Mike Diamondz. Finala a demonstrat încă o dată cât de false sunt ierarhiile celor care vor să ne convingă că descoperă "Voci ale României" la ProTV.

Câștigător al competiției, Ștefan Stan (alături aici de americanca Teddy K), a ocupat locul 5 cu "Breathe" (7+5), iar Vizi Imre locul 3 cu "Kind of girl" (10!!+6). După cum se vede, în ciuda audienței imense a emisiunii de la ProTV, publicul nu poate fi păcălit, cei doi primind puține puncte de la telespectatori, notele juriului urcându-i mult în clasament (cât despre faptul că ar fi... "charismatici", dragi colegi de la "Click", mai bine să ne abținem. Iar haina fără o mânecă a lui Stan a fost de-a dreptul caraghioasă). Curioasele aprecieri ale juriului s-au vădit și în cazul uneia din foarte puținele piese antrenante, cu iz românesc, folclorizantă în maniera basarabeană Zdob și Zdub, e vorba de "Hardjock" de Marcel Crăciunescu, cântată de

Mirela Boureanu Vaida

autor sub pseudonimul Șăl: ei bine, onorabili jurați (Mădălin Voicu-președinte, Alexandra Cepraga, Nico, Nancy Brandes, fostul lider de la "Roșu și Negru", venit din Israel, Bobby Stoica, fost la "Voltaj", deci nici un compozitor membru al UCMR!) i-au dat nota ZERO, deși nota nu ar trebui să existe la acest nivel, nemaivorbind că și compoziția lui Virgil Popescu a primit același calificativ.

Palmaresul, bată-l vina

Ciudățeniile de la Brașov nu s-au oprit aici: telespectatorilor, care au plătit pentru un vot 0,3 euro plus TVA (dar TVR n-a achitat încă taxa de participare de 130.000 de euro la EBU, ocupată să-și înnoiască parcul de limuzine!), nu li s-a comunicat, așa cum se făcea mereu, locul acordat de jurați fiecărei piese în parte. După căderea îngrozitoare a Alexandrei Cepraga de pe scena cu margine nemarcată, devenită în comunicatul TVR "un mic accident, din fericire fără urmări" (ei, acolo, un mizilic, operație la umărul dizlocat, contuzii la cap și la picioare, dar putea fi mult mai grav, datorită inconștienței realizatorilor și a scenografilor), foaia cu notele ei putea fi citită de președintele juriului, dacă tot s-a minimalizat incidentul (Cepraga a fost dusă cu Salvarea la spital). În felul acesta, milioanele de telespectatori (pe site se uită foarte puțini), dar și concurenții au fost private de aflarea locurilor. Cum să-i explici Mirelei Boureanu Vaida (e înaintea de toate solistă la Teatrul de revistă "C. Tănase" și abia apoi gazdă a unui show TV!) și compozitorului Bogdan Tașcău, după ce frumosul vals "One more time" a devansat cu mii de SMS-uri pe toți concurenții (locul 1 la public, cu nu mai puțin de 7509 voturi), care este clasamentul și unde se află ei? Mădălin Voicu a venit cu trofeul în mână și a anunțat sec (uns președinte de juriu de amicul cu care au distrus festivalul de la Mamaia, C.

L. Dobrescu, C. Chiriac, S. Popescu

finaliștii își plătesc din buzunar (!) transportul și cazarea, e obligată la o transparență totală! Același "Jurnalul național" conchide: "Finala a avut loc de Mărțișor și ce mai contează că totul a fost cusut cu șnur alb! Taxa e neplătită, notele sunt "la secret", dar sperăm la un "Miracol", căci piesa "Miracle" a obținut punctajul maxim din partea juriului (22 de puncte, 12+10)". Ar fi păcat ca toate comentariile să se reflecte negativ asupra unei interprete remarcabile, pianistă și compozitoare, cum

Silvia Dumitrescu

este frumoasa Paula Seling, care a mai și alunecat pe scena-patinoar și s-a julit rău la genunchi. Mai de neînțeles este prezența din nou în finală a lui Ovidiu Cernăuțeanu (care a devenit Ovi... Jacobsen, te joci?): fără realizări solistice notabile, recitaluri, piese sau discuri de succes, și-a asociat cu abilitate numele cu acela al valoroasei Seling, mizând și pe norocul spațiului scandinav: în 2010 cei doi au ocupat locul 3 la Oslo, în patria de adopție a botoșeneanului, iar acum vor merge în Danemarca. Deie Domnul să fie iarăși bine! Însă Gabriel Cotabiță a fost din nou neiertător, acuzând și TVR de "blat": "Și uitate așa câștigă cine trebuia! Conform principiului "Orice ați vrea voi, mai departe pleacă cine vrem noi!". Sunt un spirit critic, analitic, perfecționist, cu o memorie bunicică, sesizând și semnalând imperfecțiunile, fără implicare emoțională. E poate pentru prima dată, dacă nu măcar după foarte mulți ani, când juriul contrazice un vot zdrobitor al publicului". E bine de știut cum au votat membrii juriului în cazul celor două piese din frunte. "Miracle" a obținut maximum de puncte, 12, de la Bobby Stoica și Nancy Brandes; Nico și Cepraga au acordat locul întâi lui Ștefan Stan, iar Mădălin Voicu – Mirelei Vaida. Aceasta din urmă a zdrobit concurența în ce privește aprecierile

Zgabercea, director în TVR în prezent, el a uitat că anul trecut spunea că "Eurovision e un fel de "Miss Piranda"!": "Paula Seling și Ovi pleacă la Copenhaga!". Firească frustrarea tuturor... Să ne înțelegem: TVR poate stabili chiar și fără concurs o melodie care să reprezinte România, regulamentul i-o permite. Dar atunci când purcede la o întreprindere atât de amplă, când ia bani pentru înscriere și pentru SMS-uri, iar

telespectatorilor, cu 7509 voturi (12 p.) față de numai 2052 ale câștigătorilor, dar aceștia, conform regulamentului, au primit totuși 10 p. Seling și Ovi au ocupat locul 2 (10 p.) la ceilalți 3 membri ai juriului, în timp ce Vaida a fost pur și simplu executată: 4 de la Nico și Stoica, 2 de la Cepraga, 1 de la Brandes, primind de la juriu doar 4 puncte! Reamintindu-vă că prima notă reprezintă punctele în opinia juriului, iar cea de-a doua ale telespectatorilor, iată ierarhia finală: Seling și Ovi (12+10), Vaida (4+12), Vizi Imre (10+6), Anca Florescu (5+8), Stan (7+5), Santana și Diamondz (6+4), Bere Gratis (8!!+1), Șăl (0+7), dAdA (2+3), Zuralia Orchestra (3+0), Naomi (1+2), S. Dumitrescu (0+0). Discrepanțele în cazul aprecierilor publicului și

Luminița Dobrescu

ale juriului sunt mai mult decât evidente, cu câteva excepții, între care câștigătorii. Reprezentanții României vor cânta în a doua semifinală, pe 8 mai, în total fiind înscrise 37 de țări. Câștigătorii mizează la Copenhaga pe efectul dat de holograme, dar deocamdată trebuie să răspundă acuzației de plagiat venite din partea omului de radio Andrei Partoș, care susține că “Miracle” prea ar aduce izbitor cu “Neon Lights” (Demi Lovato) și “Glorious” (piesa de anul trecut a Germaniei, cântată de Cascada). O acuză similară de “inspirație” a fost adusă și melodiei “One more time”.

Coarnele “Cerbului”

Afundată în datorii până în gât, TVR vrea plătitura acestora de întregul popor și își permite să angajeze numeroși comentatori cu nume pe sume fabuloase. Mai mult, zice că ar vrea să reia și “Cerbul de aur”, probabil nu în stilul megalomanic din Piața Sfatului, care a permis “sifonarea” unor mari sume de bani, ci chiar la Teatrul Dramatic din Brașov. Dar, vorba “Jurnalului național”, “TVR nu a respectat regulamentul, dar bine că a promovat “Cerbul de aur”. Înțelegem că televiziunea publică este nerăbdătoare să anunțe reluarea acestui festival românesc de talie internațională, dar nu înțelegem ce are Cerbul cu Eurovisionul. Poate eventual coarnele puse Eurovisionului!”. Pe ecran era scris mare “46 de ani Cerbul de aur”, darăștia erau anii de la prima ediție, răstimp în care nu știm să fi fost mai mult de 15 ediții, cele post-decembriste suferind din cauza unor bugete

“umflate”. Chiar și în condițiile “verzei 3 în 1” de la Brașov se putea face elegant și promovarea bătrânului festival, dar asta pretindea documentare, cunoștințe, echilibru. Vedetele invitate pe drept cuvânt, Stela Popescu (prima prezentatoare a festivalului), Luminița Dobrescu (prima câștigătoare pentru România, în 1969) și Corina Chiriac (“bronz” în 1971) au fost așezate în rândul 2, în timp ce în rândul 1 se hârjoneau niște copii... Fiind vorba de Teatrul Dramatic, normal era să se evoce doar cele 4 ediții desfășurate aici, dar au fost prezentați și câștigători ulteriori, Monica Anghel (filmare din 1996 cu “Spune-mi” de Cornel Fugaru) și ProConsul (atenție, Bodo, un privilegiu nu poate fi major sau minor!). Corina Chiriac a criticat pe față “ghețușul” pe care era obligată să evolueze, cântând cu patos “Inimă, nu fii de piatră” de Edmond Deda. Același compozitor a fost evocat (prin “Of, inimioară!”) de Luminița Dobrescu, revenită cu bucurie și emoție pe scena unde a triumfat în urmă cu 45 de ani; ea a cântat excepțional și “Je ne regrette rien”, făcându-ne să sperăm c-o vom putea revedea mai des în țară. Încă o dată, dacă tot ne aflăm pe această scenă legendară, atunci când a fost elogiat Dumitru Moroșanu (realizator al edițiilor post-decembriste) se cuvenea amintit de adevărații eroi ai primelor ediții: Tudor Vornicu, Paul Urmuzescu, Radu Anagnoste, Valeriu Lazarov, Alexandru Bocăneț, Iurie Darie, Andrei Magheru, Valeria Gagealov, Ioana Măgură, Richard Oschanitzky, Gelu Solomonescu, Alexandru Imre, Armand Crintea,

Bere Gratis

Dinu Săraru, George Sbârcea, Octavian Paler, Ioan Grigorescu (evocați cu nostalgie pe aceeași scenă, cu 15 ani în urmă, de Ioana Bogdan, în “Clubul sentimental” al TVR), așa cum ni se părea obligatoriu să nu-i trecem sub tăcere pe cei care au fost purtătorii speranțelor noastre la acele ediții de pionierat: Margareta Pâslaru, Dan Spătaru, Mihaela Mihai, Doina Spătaru, Angela Similea, Anda Călugăreanu, Anca Agemolu, Dorin Anastasiu, eventual tot cu secvențe filmate, ca la Monica Anghel... Dar cei de la TVR au, vizibil, probleme de memorie și informare, dacă înseși cele două domnișoare PR scriu fără să le tremure mâna că invitații de onoare au “readus în memoria publicului MELODIILE lor premiate la acest festival”, care era unul de Interpretare și nu de creație...

„Don Pasquale” pentru copii

După ce a început în forță noua stagiune cu musicalul compozitorului Roman Vlad, „Soacra cu trei nurori”, cu Stela Popescu în rolul principal, dar și în acela de... regizor, Opera Comică pentru Copii a mai programat spectacolele de balet „Don Quijote” (muzica Ludwig Minkus) și „Mirandolina” (spectacol inspirat de

aparține Vioricăi Petrovici, unul dintre cei mai apreciați scenografi. A realizat un număr mare de creații în spectacole de teatru, operă și balet, dar și pentru

pelicule cinematografice, fiind nominalizată în 2012 la Premiile César, categoria „Cele mai bune”, pentru filmul „La source des femmes”, în regia lui Radu Mihaileanu. Conducerea muzicală a spectacolului cu personaje inspirate din *commedia dell'arte* îi aparține dirijorului Ciprian Teodorașcu, artist al Operei Naționale București și al Operei Comice Pentru Copii, iar acompaniamentul este asigurat de Ansamblul „Serioso”. Din distribuție fac parte soliștii Ștefan Schuller, Andrei Roșu, Vicențiu Tăranu, Valentin Racoveanu (este și asistent regie), Fang Shuang, Gabriela Dahan, Raluca Oprea, Oana Șerban, Andrei Lazăr, Roberta Enișor, Lucia Racoveanu, Jennifer Dumitrașcu, Bogdan Șerban.

„Hangița” lui Carlo Goldoni), ambele în coregrafia Mihai Babușka.

Luna martie a venit și cu o nouă premieră: spectacolul de operă „Don Pasquale” de Gaetano Donizetti (versiune adaptată pentru micii spectatori), în regia lui Cristian Mihailescu. „«Don Pasquale» reprezintă una dintre «perlele» belcanto-ului italian și una dintre cele mai frumoase opere din toate timpurile. Nu există teatru liric important din lume care să nu fi montat acest titlu. Este cea mai melodioasă operă a lui Donizetti. Montarea mea poate fi plasată în orice epocă, tocmai pentru a sublinia că subiectul poate fi valabil oricând. Îmi doresc să văd tot mai mulți copii îndrăgostiți de spectacolul de operă” – a declarat regizorul Cristian Mihailescu despre această premieră. Scenografia îi

Text și foto: **Oana GEORGESCU**

Marius Cristi Popa

Octavian URSULESCU

Urmărind pe ecran foarte reușitul videoclip al melodiei "Dă-mi locul doi" de Marius Cristi Popa, versuri Tony Klein, în interpretarea vibrantă a Marinei Voica, m-am gândit să aștern câteva rânduri despre acest compozitor modest, dar foarte talentat, continuator al liniei de muzicalitate tradițională a muzicii ușoare românești. Ceea ce m-a impresionat de

cu Marina Voica

altfel încă de când l-am cunoscut, la un spectacol excepțional al lui Fuego de la Teatrul Național din București, unde făcea parte (claviaturi) din formație, a fost respectul față de înaintași, fie că este vorba de marii noștri compozitori de gen, fie interpreți de vază, vorbind despre ei aproape cu adorație. Mi s-a părut ceva aproape incredibil, la un tânăr muzician de 30 și ceva de ani, într-o perioadă în care sunt mai mediatizate incultura și vulgaritatea! Tânărul compozitor și-a șlefuit talentul nativ la Școala de arte din Ploiești, unde a studiat orga, și la Facultatea de muzică din Brașov. În ciuda faptului că este solicitat pentru turnee de nume importante ale genului, cum ar fi Fuego și Alesis, a rămas modest, locuind în continuare cu soția și cei doi copii la Comarnic, unde și-a amenajat un studio profesionist. A început să compună în 2009, "îmboldit" de poeta Carmen Aldea Vlad, de atunci și până acum semnând circa 50 de melodii interpretate de nume "grele" ale genului, cum ar fi Marina Voica, Fuego, Alexandru Jula, Adrian Daminescu, Ileana Șipoteanu, Raoul, Alesis, Radu Ghencea. Prin interpretările lor superlative, aceștia au pus în valoare mesajul cântecelor, scrise în colaborare cu textierii Carmen Aldea Vlad, Rodica Elena Lupu, Tony Klein, Angela Mandacanu, Vasile Ioan Ciutacu.

Între cei cu care Marius Cristi Popa se sfătuește permanent se numără Gabriel Dorobanțu și orchestratorul Cristian Duțu. Un alt capitol important al activității sale este legat de copiii de mare viitor, care au cucerit distincții importante cu piesele lui, între aceștia numărându-se Bianca Manolescu (care i-a adus trei premii I la secțiunile de creație ale festivalurilor "Cântec de stea" de la Piatra-Neamț, cu piesa "Iarna e din zahăr incolor", "Steluțe de iarnă", cu "Hai la patinoar", și "November Music Fest") și Miruna Chirică (premiul I Creație cu "Albastră marea mea" la "Festivalul tinereții" de la Jupiter, unde președinte de juriu a fost compozitorul Dumitru Lupu). Până la sfârșitul anului, Marius Cristi Popa intenționează să-și lanseze un album de autor, urmând să aleagă 20 dintre cele mai frumoase compoziții ale sale, înafara celor amintite meritând a fi "selecționate" "Lacrimi", "Cît de frumoasă ești, femeie!", "Albi trandafiri", "Am împărțit o lacrimă", "Iarnă blândă", "Doar noi doi", "Sărut mâna, domnișoară!", "Să împletim iubirea", "Trenul ce m-așteaptă", "Stai o clipă, stai!", "Rămânem amândoi", "Pentru ea", "Baladă pentru tata", "Cum oare?", "Ea-i viața mea", "Florile iubirii", "Moș Crăciun este pe stradă", "Primește-mă la tine", "Scena și rolul"... Peste câțiva ani, voi fi fericit să pot să-mi amintesc cum v-am recomandat prin aceste rânduri un compozitor remarcabil de muzică ușoară!

Campionii de azi, starurile de mâine

Selena MARCU

Am mai scris despre incredibila **Bianca Lixandru**, micuța bucureșteancă, elevă a Viorelei Filip fiind campioana absolută a vârstei ei, în muzica ușoară românească. Ne întrebăm dacă există vreun concurs la care să fi participat și unde să nu fi luat distincția

cu **Anca Țurcașiu**

supremă! Și să nu vă închipuiți că ocolește vreun concurs, fiindcă este credincioasă crezului său că

trebuie să se confrunte permanent cu colegii de generație. Doar în ultimele luni această fetiță cu voce de aur a cucerit Trofee concursurilor "Steluțe de iarnă", "Maimuțica de aur" (ne închipuim ce colecție are acasă!), "Glasul copiilor", "Simply the best" (la toate cele trei secțiuni: Pop românesc, Etno și Pop internațional). După ce și-a demonstrat și calitățile de actriță, prezentând alături de Anca Țurcașiu emisiunea "În ajun cu Moș Crăciun", și-a reluat asaltul asupra celor mai importante premii. Astfel, a cucerit Trofeul Galei "Star Melody" cu maximum de puncte, acordate de un juriu extrem de exigent, alcătuit din Jolt Kerestely, Viorel Gavrilă, Stela Enache, Silvia Dumitrescu, Carmen Aldea Vlad.

Laborator pentru glorie

Octavian URSULESCU

"Bambi D'art School" este un vis devenit realitate, un proiect la care Denisa Tănase-Brotac lucrează de câțiva ani, ca o încununare a solidei sale pregătiri muzicale de 15 ani, asta însemnând liceul de muzică și facultatea de profil, absolvind "Pedagogia muzicală" cu nota maximă.

La aproape două decenii de la debutul pe marile scene, cu duetul Bambi, Denisa a simțit că este momentul să dea lecții de canto și pian celor mici, împărtășindu-le din experiența ei. Școala, deschisă în toamna anului trecut, este o afacere de familie, cum s-ar spune, cadre didactice fiind sora ei Raluca Tănase, cealaltă jumătate a duetului Bambi (la clasa de Actorie), și nașa Denisei, fosta balerină Dana Iortoman, care se ocupă de cursurile de dans. Remarcabil este faptul că admiterile se fac prin concurs, selecția exigentă având scopul de a păstra doar copiii cu înzestrări reale. Cum

este nevoie de asemenea școli în domeniul muzicii ușoare (gen tot mai urgisit), iată unde se pot înscrie candidații: la tel. 0721258252, pe bambischool@yahoo.com, pe facebook Bambi D'art School sau pe site-ul (aflat în lucru) www.bambischool.ro. Pe drept cuvânt, declară reprezentanții școlii, părinții caută să-și îndrume odraslele, prin prisma talentului, către dascăli competenți, cu experiență didactică și scenică, pentru că nu o dată speranțe reale se pierd sau se plafonează datorită unei îndrumări greșite. Noua școală propune activități recreative,

educative și chiar distractive, cursanții fiind introduși în lumea fascinantă a artei spectacolului, a scenei, fiind promovați în show-uri TV, interviuri, spectacole, învățând pas cu pas greua profesiune de artist. În program

adesea cei care se auto-intitulează artiști neglijează aspecte ce țin de ținută și comportament. Clasa de muzică este deschisă celor cu vârste cuprinse între 4 și 18 ani, cu cursuri de grup sau individuale, Denisa Tănase

teoria muzicii (pentru cei care doresc să aprofundeze există un modul separat de 30 de minute), dar în egală măsură alegându-le un repertoriu potrivit înzestrărilor fiecăruia.

Evident, Bambi nu renunță la cariera proprie. În noaptea dintre ani au avut patru concerte, la București, Pitești și Otopeni. În prezent, surorile Tănase lucrează la un nou album, ce va fi lansat anul acesta, din cuprinsul căruia a fost lansat cu succes cântecul "Din vina mea". De notat că Bambi și-a mărit formula scenică, cu câțiva dansatori, rezultând un show atractiv, foarte bine pus la punct, cu multe momente inedite, între care "lecția de sirtaki", repertoriul grecesc având o pondere însemnată în recitalul grupului. Nu e ușor, dar Bambi reușește cu brio să se împartă între concerte, televiziuni,

figurează și întâlnirea cu nume binecunoscute (actori, cântăreți, muzicieni, dansatori), de la care elevii vor putea deprinde tainele meseriei. Spre deosebire de școlile populare de artă, la Bambi D'art School pregătirea este complexă. Astfel, segmentul muzical include canto muzică ușoară, populară, teorie muzicală, pian, chitară, vioară, percuție, violoncel, flaut, iar cel actoricesc ore de dicție, mișcare scenică, exerciții pentru dezvoltarea personalității, atât de necesare și pentru cântăreți. Se mai fac cursuri de dans (balet, dans modern, zumba) și televiziune (dicție, știri, vizitarea unor studiouri TV, regie de emisie, interacționare și interviuarea unor personalități), dar și de pictură și artă florală. Un alt detaliu care singularizează această școală este cursul de bune maniere, pentru că prea

predându-le canto, cor, tehnici vocale de interpretare, respirație și intonație, dezvoltarea auzului, mișcare scenică,

școală, atelierul de creație vestimentară al Ralucăi, studio, repetiții...

Paiul din ochiul altuia

De zile bune ne asasinează, la postul de radio Europa FM (unde n-ai să auzi o melodie de muzică ușoară românească să dai cu tunul! Dar ce ne mai mirăm, când același lucru se petrece și la Radio, sic!, România?), o reclamă tulburătoare prin prostia ei, anunțându-ne iminentul concert al lui Richard Clayderman, "CEL MAI APRECIAT PIANIST AL TUTUROR TIMPURIILOR"!!

Înțelegem că la postul respectiv nu activează oameni cu pregătire de specialitate, dar chiar așa? Pianistul belgian (deci, atenție, atât numele cât și prenumele cer

pronunție franceză, nu engleză sau germană!) a mai concertat de câteva ori în țara noastră, iar dacă tot e "cel mai apreciat pianist al TUTUROR TIMPURIILOR" (deși parcă în epoca bronzului timpuriu era un instrumentist care rivaliza cu el...) ar trebui ca lumea să dea năvală la concert, pentru a nu rata o asemenea ocazie! Mare e grădina Domnului, dar prea nu mai e loc în ea...

Dr. BĂRNĂ

“Viva Revista!” la Tănase

în care sunt interpretate piesele românești, alături de orchestră și de balet, de Ana Maria Mirică - “Inima ta” (Vasile Veselovski/ Mihai Maximilian) și “Hora din

Oana GEORGESCU

Noua Premieră a Stagiunii 2014 a Teatrului de Revistă “Constantin Tănase” i-a reunit pe scena de la Savoy pe actorii Stela Popescu, Alexandru Arșinel, Vasile Muraru, Cristina Stamate, Alexandru Lulescu, Adriana Trandafir, Valentina Fătu, Ana Maria Donosa, Liliana Mocanu, Cristian Simion și Nae Alexandru. Au cântat, acompaniați de orchestra Teatrului de Revistă (dirijor Dan Dimitriu) Ana Maria Mirică, Bianca Sârbu și Alin Gheorghişan, iar coregrafia ansamblului de balet este semnată Cornel Popovici.

„Viva Revista!” (regia este semnată Cezar Ghioca) este un spectacol revuistic pe texte de Mihai Maximilian, Nae Lăzărescu, Aurel Storin, Octavian Sava, Vasile Muraru și Dan Mihăescu.

Compozitorul Dan Dimitriu, care asigură și conducerea muzicală, semnează partiturile prologului (cu Ana Maria Donosa și Cristian Simion), ale savurosului cuplet “Am un fel de vino-ncoa” interpretat de Liliana Mocanu, ale cupletelor Cristinei Stamate (text Aurel Storin) și al lui Vasile Muraru (“Lăutarul”), dar și superba piesă cântată de Alexandru Arșinel (textul îi aparține acestuia, alături de Carmen Aldea Vlad), “Ultimul dans e al meu”.

Remarcabile și amuzante sunt monologurile actorilor Alexandru Arșinel (“Bețivul”), Vasile Muraru (cu “Lăutarul”), Alexandru Lulescu și Ana Maria Donosa (cu “Școala de șoferi”), quiproquo-ul “Giulia” (Stela Popescu-Alexandru Arșinel), scenetele “Hara” (Valentina Fătu, Vasile Muraru, Ana Maria Donosa, Nae Alexandru și Cristian Simion), “Groparii” (Fătu-Muraru) și “Travestiții” (Nae Alexandru-Simion). Dar și maniera

Moldova” (una dintre cele mai cântate piese de la noi aparține compozitorului Veaceslav Daniliu), Alin Gheorghişan - “Fusta-i cu belea” (Alexandru

Flechtenmacher/ Anton Pann) și “Tu ești primăvara mea” (Florin Bogardo/ Ioana Crăciunescu), Bianca Sârbu (remember “Dan Spătaru”, Temistocle Popa/ Mircea Block).

Cu “Hora din Moldova” Ana Maria Mirică a avut mare succes și la una dintre edițiile “Vocii României”, chiar pe 1 Februarie 2014, atunci când Horia Brenciu a ales-o în echipa sa motivând că: “Pentru Ana Maria Mirică, melodia nu trebuie să fie una oarecare, nu e de ajuns să aibă doar melodicitate și să fie hit. Trebuie să îi dai o piesă în care să o vezi în toată splendoarea ei: să danseze, să joace la propriu și la figurat și să

V. Fătu, V. Muraru

fost lansată la Finala Eurovision Moscova 2009 de cântăreața Nelly Ciobanu din Rep. Moldova.

Și actorii au prezentat în "Viva Revista!" momente muzicale îndelung aplaudate: Stela Popescu – "Bărbate nu mai bea" și "Eu zic să nu ne mai certăm" (Vasile Veselovski/ Mihai Maximilian), Alexandru Lulescu – "Astăzi e ziua ta" (Ion Vasilescu), Adriana Trandafir (potpuriu din repertoriul Mariei Tănase) și Cristian Simion-Nae Alexandru ("Lele" de Mihai Ogășanu). Foto: *Dragoș Constantin, Sebastian Oros*

cânte". Și Simley a apreciat-o pe solista Teatrului Tănase: "Ea este un musical: muzică, dans, actorie, veselie, gălăgie". Ulterior solista a ajuns în semifinală, "rivalul" său fiind Mihai Chițu, care a și câștigat concursul. Una dintre cele mai cântate piese de la noi aparține compozitorului Veaceslav Daniliu (versuri Andrei Hadjiu și Aris Kalimeris) și a

Creățiile Margaretei

Octavian URSULESCU

De-o viață, adică de vreo 55 de ani, de când a debutat, ne-am obișnuit să-i spunem, simplu, Margareta... Anii au trecut, artista s-a maturizat, iar între piesele pe care le lansa apăreau tot mai mult creații proprii, pe care în ultima vreme compozitoarea s-a gândit (și bine a făcut) să le ofere tiparului, spre folosința și desfătarea celor care mai prețuiesc muzica ușoară. De curând a apărut, la editura "Glissando" a Universității naționale de muzică București, Caietul II, tipărit în elegante condiții grafice, un singur reproș fiind legat de absența diacriticelor, în interior. Caietul poartă titlul "Margareta Pâslaru și creațiile sale" și supratitlul "Libertatea nu se învață...", pornind de la primul din cele 26 de cântece. Între acestea se numără adevărate șlagăre, cum ar fi "Lasă-mi, toamnă, pomii verzi!" sau "Turneul", dar în general sunt piese mai noi, unele elaborate în perioada când artista locuia în SUA ("Our day, Children's day" - când

i-a convins pe americani să serbeze Ziua copilului de 1 iunie, "Un pod peste Ocean"), altele legate de implicarea Margaretei în acțiuni umanitare ("Fii voluntar!") - se știe, de altfel, că toate încasările rezultate din vânzarea discurilor și cărților sale sunt

colectate în scopuri caritabile. Majoritatea melodiilor este semnată, muzică și text, de Margareta Pâslaru, dar la unele creații autoarea face apel la versuri aparținând unor Mihai Eminescu, Agatha Grigorescu Bacovia, Romulus Vulpescu, Elena Farago, Adrian Păunescu, Ana Blandiana, Constanța Buzea. Caietul include fotografii și aprecieri din partea unor personalități, fiind o micuță și frumoasă carte de 60 de pagini, pe care v-o recomandăm cu căldură.

Fuego îl omagiază pe Dan Spătaru

Vera PELICI

La ediția din toamna anului trecut a Festivalului internațional de muzică ușoară "Dan Spătaru", în cadrul recitalului său extraordinar (a fost o culme a evenimentului, în acompaniamentul orchestrei conduse de Ionel Tudor) Fuego a făcut o promisiune înainte de a cânta o melodie lansată de Dan Spătaru, "Serenada mea", și anume că va întreprinde un turneu omagial închinat regretatului interpret, cu încuviințarea văduvei artis-tului. Poate mulți au considerat-o o promisiune deșartă, căci câte nu spun oamenii sub imperiul emoției? Dar nu și Fuego, un muzician riguros și serios, care suntem convinși că avea în minte în acel moment scenariul viitorului spectacol. De curând, Cătălin Măruță a consacrat două ediții ale popularei sale emisiuni de la

cel de la care a preluat rețeta infailibilă a succesului...

Fuego și-a propus să-l prezinte pe „regele aplauzelor” într-o adevărată serenadă a cântecelor sale, reorchestrate (înregistrările s-au făcut la Chișinău și au fost gravate pe un album pus la dispoziția publicului în acest turneu – o lecție

ASOCIAȚIA „ALTERNATIVE CULTURALE” - IAȘI
PREZINTĂ TURNEUL NAȚIONAL OMAGIAL:
“Serenadă pentru DAN SPĂTARU”

21 martie, ora 19:00 - Ploiești (Casa de Cultură a Sindicatelor);
- 22 martie, ora 19:00 - Constanța (Casa de Cultură a Sindicatelor);
- 23 martie, ora 19:00 - Galați (Teatrul Muzical „Nae Leonida”);
- 24 martie, ora 19:00 - Focșani (Ateneul Popular „Mr. Gh. Pană”);
- 25 martie, ora 19:00 - Iași (Casa de Cultură a Studenților);
- 26 martie, ora 19:00 - Bălănești (Casa de Cultură a Sindicatelor);
- 27 martie, ora 19:00 - Anghel (Casa de Cultură „Tudor Vornic”);
- 28 martie, ora 19:00 - Piatra Neamț (Casa de Cultură a Sindicatelor);
- 29 martie, ora 19:00 - Bacău (Teatrul „Mihail Jalea”);
- 30 martie, ora 19:00 - Brașov (Casa de Cultură, Sala Reduta).

www.fuego.ro | www.teatrulmuzicalgalati.ro | www.teatrulmuzicalfocsani.ro | www.teatrulmuzicalploiesti.ro

Organizat de: PRODOMA MEDIA S.R.L. - PINEȘTI
Parteneri Media:

BULETIN DE CĂȘENIC LA CASA DE SILEȚ A SĂLI DE SPECTACOL

Fuego și Dan Spătaru

de marketing), într-un show de 2 ore, live, în acompaniamentul unei formații profesionale, cu elemente vizuale speciale, cu surprize și momente unice. Printre repetițiile pentru acest turneu programat în 10 orașe, Fuego repetă, joacă spectacolul „Testament” (un omagiu adus mentorului său, marele poet Grigore Vieru), la Teatrul „Al. Davila” din Pitești, iar pe 11 martie susține tradiționalul său spectacol anual pe scena Palatului Național din Chișinău, cu titlul sugestiv „A mai trecut un an”. În luna mai va lansa albumul de autor al compozitorului Jolt Kerestely, când acesta va împlini frumoasa vârstă de 80 de ani...

ProTV memoriei lui Spătaru, demarând chiar o inițiativă care s-ar putea finaliza cu atribuirea numelui celui care a lansat “Măicuța mea” sau “Fanfara militară” unei străzi din București. La aceste emisiuni, Sida Spătaru s-a reîntâlnit cu Fuego, acesta din urmă anunțând datele turneului “Serenadă pentru Dan Spătaru”, deocamdată în orașe din estul țării, dar suntem siguri că succesul concertului va face ca el să fie extins în toată țara și, cu siguranță, și la Chișinău. Fuego, vedeta de mare popularitate de azi, face un gest de mare noblețe, cu o reverență, față de

Fuego alături de Orchestra prezidențială din Rep. Moldova

Vedete

Gabi MATEI

ȘTEFAN BĂNICĂ – susține pentru al patrulea an consecutiv

concertele sale acustice (unplugged) la Circ & Variété Globus, „**Love Songs**”. Numele concertelor a fost dat de cel mai nou material discografic al artistului, „**Love Songs**” - **Live**

Acoustic, al 15-lea album de autor din carieră. „Acele concerte din luna martie constituie încă un prilej de a scoate în evidență trupa cu care cânt, cu unii dintre cei mai buni instrumentiști din țară”, a spus Bănică. Să ne amintim că artistul a încheiat la Sala Palatului altă serie

de concerte, de Crăciun – „**Aleg printre stele**” – o complexă și spectaculoasă producție, cu o tradiție neîntreruptă de 12 ani. Pentru fiecare cântec din cele 22 pe care Ștefan le-a cântat în cadrul concertelor a existat o atmosferă diferită, specifică și a avut doi invitați speciali - **Sore** și **Cristian Minculescu**. Un moment aplaudat a fost piesa „**Lui**”, cântec pe care artistul l-a compus pentru tatăl său, Ștefan Bănică Senior, după dispariția sa.

LOREDANA. Un muzician foarte talentat din Republica Moldova, **Carla's Dreams** și **Loredana** au lansat noul lor videoclip, pentru piesa „**Lumea ta**”. Single-ul a fost compus de Carla's Dreams, iar producția a

fost realizată de Carla's Dreams și The Farmers. Este a doua piesă lansată de **Carla's Dreams** în România. Piesa beneficiază și de un videoclip, produs de Global Records. Filmările au avut loc în studiourile **MediaPro** din Buftea și în parcul

Orășelul Copiilor din București, în regia lui **Matei Dima**, primul român care a câștigat un premiu YouTube.

Ca urmare a succesului pe care l-au înregistrat concertele „**Magic**” de la Sala Palatului, **Loredana** va porni într-un turneu național de amploare prin România și Republica Moldova, cu showuri în Constanța, Galați, Pitești,

Chișinău, Iași, Botoșani, Suceava, Onești, Bacău, Brașov, Ploiești, Târgu Mureș, Cluj, Oradea, Timișoara și Deva: două ore și jumătate de muzică de toate genurile, de la muzică

populară sau lăutărească, până la pop, hip hop sau dance.

ANGELA GHEORGHIU. Celebra soprană a primit din partea casei sale de discuri, **MediaPro Music, Discul de Aur** pentru vânzări ale primului său album de colinde românești, „**O, ce veste minunată!**”. Albumul a fost elogiat de cea mai prestigioasă revistă de muzică clasică din lume, „**Gramophone**”: „*Sopra își pune amprenta asupra acestor colinde vibrante și deseori emoționante prin intermediul unui timbru unic, născut din identificarea sa interioară și familiaritatea cu acest gen de muzică, parte din moștenirea sa culturală*”. Piese sunt înregistrate la Sala Radio, alături de Orchestra Națională Radio, dirijor Tiberiu Soare,

Corul Național de Cameră Madrigal, dirijor Voicu Popescu și Corul Accoustic, dirijor Daniel Jinga, și în Studioul ISV - Ines Studio & Video.

Albumul conține 16 dintre cele mai îndrăgite colinde tradiționale românești. Este o coproducție Fundația Angela Gheorghiu – Radio România – Centrul Cultural Casa Artelor Sector 3 București - Primăria Sectorului 3 București. Producătorul general al acestui material discografic este Oltea Șerban Pârâu, iar producătorul executiv, Alice Barb.

VIRGIL IANȚU. După aproape 14 ani de televiziune, revine pe scenă cu un proiect muzical intitulat **Ieri și Azi** - o colecție de piese românești cunoscute, o întoarcere în timp la melodii care au marcat mai multe generații de fani. compuse în stiluri și perioade de timp diferite, dar reunite acum într-un singur creuzet muzical dirijat de **George Natsis** și **Adrian Despot**. Rezultatul este o colecție de melodii swing, primul single al albumului fiind **Ce bine că ești** (piesa originală fiind interpretată de **Nicu Alifantis**), în cuprinsul noului album regăsindu-se și **Timpuri Noi** (Tanța), **Aura Urziceanu** (Dor de viață), **Loredana** (Extravaganza), **Direcția 5** (Dacă ai ști), **Ștefan Bănică** (Găsește-mi loc în inima ta), **Simplu** (Oare știi), **Vița de vie** (Praf de stele), **Aurelian Andreescu** (Dorul) și **Holograf** (Vreau o minune). Lansarea albumului va fi urmată de un prim turneu, debutând la Timișoara, urmat de alte cinci concerte: Bacău – Iași – Brașov – Cluj – Sibiu.

Albumul lui Țeicu

Iată ultimele trei fotografii din albumul sentimental încredințat nouă de Marius Țeicu și pe care îl vom regăsi cu siguranță într-un volum ce-i este dedicat și aflat în curs de apariție. Sunt cele mai recente imagini. Astfel, în 2008

interpreților, dintre care unii sunt binecunoscuți azi, cum ar fi Alina Eremia din trupa La La band și din serialul ProTV "Pariu cu viața" sau Nicole Cherry. În anul 2009, compozitorul a ținut să se immortalizeze alături de una din interpretele lui preferate, Marina Voica, și de Silvia Dumitrescu, cea care a făcut o frumoasă impresie la selecția națională Eurovision 2014.

compozitorul s-a ocupat de pregătirea muzicală a micilor aspiranți la glorie, la show-ul de mare audiență la TVR al regretatului Titus Munteanu, "Numai cu acordul minorilor", unde de fiecare dată un juriu de specialitate acorda note

Reunire

Vestea reunitii aproape... legendarei trupe 3 Sud-Est (un deceniu presărat cu numeroase succese, între care titluri memorabile, un record pentru un "boys-band") a bucurat întreaga suflare a muzicii dance românești și nu numai. Pentru că trupa constănțeană avându-l drept lider și compozitor pe Laurențiu Duță s-a distins nu numai prin activitatea muzicale, ci și printr-un comportament elegant în relațiile cu colegii și cu mass-media. S-au despărțit, din fericire temporar, în 2008, cei trei explicând astfel momentul cu pricina, în populara emisiune a lui Cătălin Măruță de la ProTV (unde realizatorii ne-au propus și un amuzant "alt" 3 S-E, cu Marcel Pavel și Constantin Enceanu între componenți): "Ajunseserăm să vedem fiecare lucrurile diferit în carieră, așadar am decis să ne despărțim, dar am rămas prieteni mereu. Avem 21 de ani de prietenie și de colaborare, ne cunoaștem din 1993, când Laurențiu avea 15 ani". Era la scurtă vreme după ce Marina Voica îl lansase pe Duță cu super-hit-ul "Cifre". Laurențiu Duță, Mihai Budeanu și Viorel Șipoș vor susține concertul oficial al revenirii pe scena muzicală pe 9 mai, la Sala Palatului din București. Interesant este mesajul artiștilor, transmis cu ocazia acestei reveniri: "Indiferent ce tensiuni sau probleme vom întâmpina, trupa 3 Sud-Est nu se va mai despărți niciodată. Indiferent ce proiecte vor mai apărea în viața fiecăruia dintre noi,

dacă va fi nevoie vom lua o scurtă pauză, dar niciodată nu se va mai anunța despărțirea. 3 Sud-Est va rămâne mereu "o carte deschisă" pentru fani și va trăi până la adânci bătrâneți". Evident, se face referire în primul rând la activitatea de compozitor a lui Laurențiu Duță îndreptată către soliste de succes cum ar fi Elena

Gheorghe sau Andreea Bănică. Deocamdată să spunem că regretăm reunirea atât de târziu, fiindcă melodia "Emoții" ar fi avut mari șanse să câștige selecția națională Eurovision...

Pagina de Veronica NAE

Noul val

Dorin MANEA

Ruby. "Nu îmi schimb stilul, <De la distanță> înseamnă o evoluție normală. Am lucrat cu Alex Velea și Smiley, alături de compozitorul Max Kissaru și de Deliric și DOC de la CTC". Videoclipul este regizat de Cercel Lazăr. Traseul solistei: după hitul "Stinge lumina" au urmat "Două suflete", "1001 de nopți" și colaborările cu CRBL și cu Pacha Man.

Sore. Lansează un videoclip, pentru single-ul "Dor să-ți fie dor", înregistrat în studiourile HaHaHa Production. Filmările clipului au avut loc în Buftea, în regia lui Alex Fotea, și au durat aproape 24 de ore. Noul videoclip beneficiază și de participarea lui Bogdan Boanță,

talentat coregraf, care a câștigat două trofee "Dansez pentru tine" și a participat în grupul de balet din cadrul emisiunilor "Vocea României" și "Românii au talent".

Matteo a lansat un nou single - "Andale". Muzica și versurile noului single sunt semnate de Lanoy Production. "Cu F. Charm am scris versurile, Radu și Mr. Alama au făcut beat-ul, Caro și Ligia s-au jucat cu instrumentalul, vocea feminină de pe piesa este Laura Roșca.

One. Criss și Vlad, cei doi din grupul ONE, au lansat un nou single, "Run for love", compus de John Puzzle. Piesa este extrasă de pe albumul de debut, "Aprinde un vis", care conține nouă piese originale, precum primul lor single, "Un nou început", "Till the end of time" (by

Play and Win), "Down Down", sau "Only lie". Criss urmează cursurile de Prezentator TV, iar Vlad s-a înscris la

cursurile de Producție, Regie, Scenariu.

Adriana Rusu. Revine în muzica românească prin lansarea piesei "Arde". Ea s-a remarcat prin colaborarea cu Tataee, de la Bug Mafia, în anul 2007. Piesa "Noi doi", cu influențe R&B, reprezintă debutul

în muzică al artistei originare din Republica Moldova. Cel mai recent single al său face trecerea spre muzica pop, compusă de către Adriana Rusu, alături de Vanotek și Anastasia.

Vescan și Alina Eremia. Piesa "În dreapta ta" are și un videoclip în care îi veți putea vedea pe Vescan, Alina Eremia și Mahia Beldo, compozitorul piesei. Responsabili de regie sunt Richard Stan și Claudiu Stan de la Vision Production. Piesa este o coproducție MusicExpertCompany - MediaPro Music și se bucură de popularitate în rândul fanilor online, dovada fiind milioanele de vizionări de pe Youtube

Andrada Popa continuă colaborarea cu Dj Sava și pentru al doilea single, "E simplu ca 1, 2, 3" de această dată în limba română, dar și cu J. Yolo, alături de care a lansat piesa "Champions in disguise". Cunoscută din serialul "Pariu cu viața" și din trupa LaLa Band,

Andrada Popa reușește cu brio să îmbine viața artistică cu școala.

Kate. Tânăra artistă a lansat videoclipul celui de-al doilea single din carieră, "Din vina ta", o piesă pop, compusă de Mihai Ristea și Alex Cotoi. Filmările pentru noul videoclip au avut loc la Casa Big Brother, în regia lui Michael Mircea.

Nicole Cherry. După succesul înregistrat cu piesa ei de debut, "Memories", solista lansată de Titus Munteanu revine cu un nou single, "Phenomeno", compus de echipa Tommo Production. "Phenomeno" beneficiază și de un videoclip filmat la Palatul Ghica de la Căciulați, în regia lui Alex Ceaușu.

Muzicienii români din diaspora (IV)

Doru IONESCU

În fiecare sâmbătă seara, de la ora 20.30, emisiunea „Lumea și noi” (prin edițiile zise „O poveste... cu cântec!”) pune în undă la TVR Internațional portrete ale muzicienilor români din diaspora. Dacă nu reușiți să le urmăriți la difuzare, acestea rămân postate pe site-ul tvrplus.ro.

George Nistor, trompetistul din Stockholm, a cântat până în 1973 în diverse grupuri jazz și de estradă, înconjurat de fiecare dată de instrumentiști de vază ai timpului. Că a fost vorba de familia Berindei, Ion Cristinoiu, Mihai Chirilov, Marius Popp, Wolfgang Guttler, Corneliu Meraru, Joey Reininger, Valențiu Grigorescu, Gerhard Romer, Nicu Dumitrescu... În Suedia nu i-a fost ușor cu vremea, așa că – alături de Cristian Colan - a luat vaporul să înconjoare lumea. Cu tot cu scenă. Mai întâi doi ani, apoi încă 10. Ocazii de a cânta prin metropolele jazzului mondial și de a-și întâlni idolii. În fine, s-a obișnuit și cu clima, și cu turiștii români pentru care a devenit ghid în așa zisa Veneție a Nordului. Continuă să cânte în trio (cu bateristul Micky Mănăilă), dar și cu un big band de amatori (altfel foarte buni) pe care îl conduce. În viața privată, după ce și-a adus părinții și sora alături, celibatar convins, și-a descoperit fiica, déjà mare. Acum își ghidează nepoata, care nu mai vrea să cânte la pian ci la trompetă.

Marius Luca, zis Bubu, a pășit în rock deodată cu grupul Compact la debut, apoi a continuat cu

Metropol în perioada celui mai bun disc – al treilea. Chitaristul – vocal - cu valențe componistice serioase - a apucat să fondeze și propria formație, tot hard-rock, Metrock, cu care a înregistrat un disc. Până la urmă, însă, a ales să-și urmeze părinții în Canada, la Montreal. O dată emigrat, s-a specializat cu patalama

M. Mănăilă, G. Nistor

în tot ce ține de showbiz, dar n-a uitat să cânte. A traversat continentul nord-american în zeci de turnee de la un ocean la altul, în Los Angeles a ratat la mustață un contract discografic, s-a reinventat ca lutier și iar s-a întors la rock. Cu trupele Rated R și mai ales Broken Rule a înregistrat și a editat mai multe discuri, vândute integral la concert. Cu actualul său grup canadian O.N.E. (Organic Noise Experiment) sintetizează o experiență de peste 35 de ani pe două continente și cântă în limba română. Într-o bună zi speră și între Carpați.

Mariana Țurcanu este o solistă pop-rock-jazz româncă, originară din Basarabia, cunoscută deopotrivă pentru activitatea cu grupurile Colinda și Diamant - de dincolo de Prut - și cu fetele de la Secret (mai mult în Europa decât în România) cu care a și scos un prim disc, metal-rock. Din 1993, și-a continuat cariera solo, ajungând să cânte până în Japonia (fără să uităm aici că a participat la Eurovision-ul de la Dublin, din 1994, în corul care l-a însoțit pe reprezentantul României, Dan Bittman!). A înregistrat un disc în nume propriu, apoi – cu Redivivus din Craiova – i-a ajutat pe Sfincși să facă față contractelor în străinătate. Cu Ediție Specială a ajuns în Germania și, până la urmă, în Suedia. Nașterea celor doi copii a îndreptat-o spre alte meserii, dar a reușit să rămână aproape de muzică. Am întâlnit-o la Stockholm, la puțin timp după finala Eurovision de la Malmo. Așa am aflat că fusese membră în juriul preselecției suedeze, având de ascultat peste 2500 de melodii. O experiență în culisele celebrului festival concurs care ar folosi și României, poate la anul...

REVISTĂ LUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA
COMPOZITORILOR ȘI MUZICOLGILOR DIN ROMÂNIA

ACTUALITATEA MUZICALĂ

Redactori:

Mihai COSMA

Octavian URȘULESCU

Editorialist: Liviu DĂNCEANU

Șef de producție: Costin ASLAM

Semnează în acest număr:

Al. I. BĂDULESCU, Loredana BALTAZAR, Mihai Alexandru
CANCIOVICI, Luminița CIOBANU,
Grigore CONSTANTINESCU, Cleopatra DAVID,
Oana GEORGESCU, Doru IONESCU, Sorin LERESCU,
Olguta LUPU, Carmen MANEA, Marin MARIAN,
Doina MOGA, Octaviana NEMESCU, Stephan POEN,
Adina POPESCU, Constantin-Tufan STAN,
Mădălin Alexandru STĂNESCU, Mircea ȘTEFĂNESCU,
Florin-Silviu URȘULESCU

www.ucmr.org.ro

Adresa redacției: București, Calea Victoriei 141, sect.1, 010071,
România. Tel./Fax: +40-21-312.98.67

E-mail: em@edituramuzicala.ro, editura@unmb.ro

TIPOGRAFIA - ERICOM PRINT SRL

TEL: 021-410.64.88

ISSN: 1220-742x